

- 01 -

มาจากอัลไต

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้

มันเป็นช่วงสายของวันธรรมดา หน้าบ้านหลังหนึ่งในหมู่บ้าน
จัดสรรที่ไม่มีอะไรพิเศษ อุณหภูมิ 32 องศาเซลเซียส กำลังลมไม่แรง
เกินพอดี และมีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกไม้เมืองร้อนโชยขึ้นมาจาก
สวนเล็ก ๆ ข้างตัวบ้านชั้นล่าง ไม่มีอะไรปกติไปกว่านี้ แต่นี่คือจุดที่
ปาฏิหาริย์ของเราเริ่มต้น

ผมเดาว่าเมื่อเช้าพิธีสงฆ์คงรีบออกไป ประตูห้องนอนแผ่น
ใยไม้จึงถูกผลักปิดไม่สนิท ราวสิบนาฬิกาช่องประตูที่ว่าค่อย ๆ แง้ม
ออกอีกครั้ง ผู้บุกรุกพยายามเก็บเสียงลมหายใจพัดฟาด แต่ก็ยังมี
คนรู้ทัน

“เจ้าหมีระวัง! ไล่ขึ้นซ้ายมันมาอีกแล้ว”

ถ้ามีอะไรที่เต่าหูเกลียดและกลัวมากไปกว่าเครื่องปั่นผ้า ผม
บอกได้เลยว่าก็เจ้าขึ้นซ้ายนี่ละ ครั้งแรกที่เต่าหูเจอมันเป็นคืนที่
ท้องฟ้ามีสีน้ำเงินเข้ม พี่ณัฐของเขากลับเข้ามาในห้องแล้วคว่าแซน

เด้าหู้ขึ้นไปบนเตียง ปกติพีณัฐจะนุ่มนวลกับเขาเสมอ แต่ว่าวันนั้น แรงจับแทบจะทำให้เขาเจ็บได้เลย เขาถูกจับกดแผ่นหลังลงกับฟูก แล้วสวมกอดไว้แน่นโดยซุกหน้าลงกับท้องเปลือยเปล่าของเขา

อันที่จริง ในอ้อมกอดของพีณัฐคือที่ที่เด้าหู้ชอบอยู่มากที่สุด มากกว่าข้างหัวนอนของพีณัฐ หรือแม้แต่บนเตียงข้าง ๆ เจ้าตัว แต่คืนนั้นเขาไม่สบายใจเลย ปกติลมหายใจของพีณัฐอุ่นและเบาเป็นจังหวะสม่ำเสมอ การที่เจ้าตัวหายใจกระชั้นเป็นไอร้อนแสดงว่าน่าจะมีเรื่องไม่ดี เด้าหู้กำลังกลัวว่าพีณัฐจะไม่สบาย ก็พอดีประตูห้องเปิดออกแล้วคุณป้าก้าวเข้ามา

มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ไชยมา ไม่ใช่กลิ่นประจำตัวของคุณป้าที่หวานละมุน ๆ แต่ครั้งนี้เป็นกลิ่นนุ่ม ๆ อันชวนให้รู้สึกอบอุ่น คุณป้าบอกว่า ‘แม่อุ่นนมไว้ให้ กินแล้วไปอาบน้ำชะก่อนนะลูก--’ แต่พูดได้แค่นั้นแกก็ร้องว้าย! เจ้าขึ้นช่วยมันฟุงตัดหน้าแกเข้ามาที่เตียง ตะกายเกาะขอบเตียงพลางทำเสียงพืดพาดอย่างเรียกกร้องความสนใจจนพีณัฐต้องเงยหันไปมอง นั่นคือวินาทีแรกที่ทั้งเขาและมันได้ผลานสลายตา

เด้าหู้ไม่เคยเห็นอะไรน่าเกลียดน่ากลัวอย่างนั้น ลูกตาของมันโปนโตเหมือนจะถลนออกมารอมร่อ ตัวอ้วนตันเป็นสีนวล แต่หน้ากับใบหูกลับดำปี๋ มีหน้าผากย่นเป็นคลื่น พออ้าปาก ลิ้นยาวก็คลี่ม้วนออกมาพร้อมน้ำลายเหนียวเยิ้ม

ทันทีที่เห็นว่าในอ้อมกอดพีณัฐมีเด้าหู้อยู่ ตาโปนของมันก็แทบจะลุกเป็นไฟด้วยความริษยา เจ้าขึ้นช่วยเห่าเป็นบ้าเป็นหลังจนสุดท้ายคุณป้าต้องอุ้มมันออกไปแล้วปิดประตูห้อง เด้าหู้ได้ยินเสียงเห่านั้นเจ็บหายลงไปที่ชั้นล่าง เขาตกใจตัวแทบสั่น ดีที่พีณัฐยังกอดเขาไว้อยู่ เด้าหู้รู้ว่าแค่มีพีณัฐ เขาจะปลอดภัยเสมอ

คงเพราะอย่างนี้ ขึ้นซ้ายมันจึงคอยหาโอกาสตอนที่พี่ณัฐไม่อยู่ แอบคุณป้าวิ่งขึ้นมาถึงห้อง ก่อนหน้านั้นมันเคยเข้ามาที่หนึ่งแล้ว ไม่มีใครในห้องทันระวัง เต้าหู้เองก็ไม่ทันระวัง ตอนนั้นเขานั่งอยู่แถวปลายเตียงพอดี เห็นเขาเข้า มันก็ตะกายขึ้นฝั่งเขี้ยวลงบนปลายเท้าของเขา เต้าหู้สะดุ้งเฮือก ตกใจจนไม่ทันร้องออกมา ก็ถูกลากออกจากห้อง กระแทกกระแทกไปตามชั้นบันได หน้าขาเป็ยกโชกไปด้วยน้ำลายของมัน พอถึงชั้นล่างเจ้าขึ้นซ้ายก็ฉีกขาเขาจนขาด นุ่นที่ยัดอยู่ข้างในกระจุยกระจายออกมา ใครต่อใครในห้องนั่งเล่นกรี๊ดร้องกับโศกนาฏกรรมครั้งนั้น เต้าหู้ได้ยินเสียงตะโกนว่า

‘ไอ้ขึ้นซ้ายมันเอาอีกแล้ว!’

‘ใครช่วยเรียกคุณป้าที ฉันทะ ไม่อยากกินได้เจ้าหมีนี่หรอกนะ!’

ขึ้นซ้ายมันคงได้ยิน แทนที่จะฉีกกระชากเต้าหู้ต่อ จึงรีบคาบเขาวิ่งออกจากบ้านไปทิ้งไว้นอกประตูรั้วข้างถึงขยะเหม็นๆ ไปใหญ่ นี่ถ้าไม่เพราะคุณป้าเห็นเข้าเสียก่อน เต้าหู้คงต้องจุมพุกอยู่ตรงนั้นทั้งวัน ตอนที่คุณป้าพาเขามาเย็บซ่อม คุณโซฟายังกระซิบว่า ‘ถ้าอยู่ตรงนั้นนานกว่านี้ โอ้วายุโดนขยะเก็บไปชัวร์’ เต้าหู้ไม่ได้กลัวพวกขยะมากไปกว่ากลัวว่าจะไม่ได้กอดพี่ณัฐอีก เขาจึงฝังใจจำด้วยความพรันพริ้ง

หลังจากเย็บซ่อมเสร็จ คุณป้าพาเต้าหู้ไปอาบน้ำใหม่ในเครื่องปั่นผ้า เขาเรียกมันว่า ‘อุโมงค์นรก’ เพราะนอกจากจะมีแดดแฉะ ยังมีแรงเหวี่ยงไปมาจนเขาเวียนหัวไปหมด แดมพอออกมาตากแดด พี่ณัฐยังบ่นกับคุณป้าอีกด้วยว่านี่ไม่เหมือนเต้าหู้ตัวเก่า ทำให้ไม่อยากกอดเขา

เจ้าขึ้นซ้ายยังคงหาทางมาคาบเขาไปทิ้งอีกหลายหน แต่หน

หลัง ๆ มันทำไม่ค่อยสำเร็จเพราะใคร ๆ ในห้องนอนต่างก็ช่วยเป็นหูเป็นตาให้เต้าหู้ อย่างครั้งนี้ คุณหมอนข้างผู้นำหมันได้เป็นคนร้องเตือน จากที่นั่งห้อยขาอยู่บนเก้าอี้ข้างหัวนอน เขาจึงรีบหุดขาขึ้นมาว่องไว

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าเจ้าชิ้นซ้ายจะกลายเป็นฝ่ายตกใจกว่า แทนที่มันจะพยายามตะกายเข้ามาฝั่งซ้ายเหมือนทุกที หนนี้พอเลี้ยงมูมปลายเตียงสู่พื้นที่หน้าระเบียง ร่างอ้วนตันของมันก็ถึงกับหยุดผงะ จากนั้นเห่าเสียงดังอย่างจะเป็นจะตาย

“เหวอ!” เต้าหู้ร้องตกใจพลางลุกยืนบนเก้าอี้ จังหวะที่ยืนขึ้นนี้เอง มูมมองแปลกไปทำให้เขาใจตกไปได้ฝ่าเท้า

เพื่อจะให้คุณผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกเจ้าหมีของเรา ผมคงต้องขอให้คุณลองสวมมูมมองของเต้าหู้ดูก่อนนะครับ แต่เดิมเต้าหู้สูงราว ๆ เมตรเศษเท่านั้น พี่ณัฐไม่เคยยกเขาขึ้นไปไว้บนชั้นสูงมากกว่าหัวเตียงเลย คราวนี้พอลุกขึ้น สายตาของเขากลับลอยจากจุดเดิมแทบจดเพดาน นี่ละที่ทำให้เขาตกใจ ก็ความสูงมันน่ากลัวน้อยอยู่เสียเมื่อไหร่!

“เจ้าหมี นั่นทำอะไรนะ!” คุณหมอนข้างร้องทักด้วยความตกใจทั้งที่ปกติไม่ค่อยตกใจ จากนั้นเสียงคุณนำผ้าห่มและคุณอื่น ๆ ก็ดังตามมา

“ตายแล้ว อะไรของเขาล่ะ!”

“ทำไมเต้าหู้มันกลายเป็นอย่างนั้น!”

เขาให้คำตอบใครไม่ได้กระทั่งตัวเอง เจ้าชิ้นซ้ายเห่าบ้าร่าห์ขึ้นทุกที แถมแยกเขี้ยวดูร้ายราวกับว่ามันต่างหากคือเจ้าถิ่นและเต้าหู้คือผู้บุกรุก

ท่ามกลางความงุนงงตกใจ เสียงของคุณลุงสมุดไนต์สีน้ำตาล

ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานของพีณัฐตะโกนขึ้นว่า “มันเอาจริง!” ปกติเสียงของคุณลงยานคาง แต่ตอนนี้ยังลุกขึ้นมา “ประตู่ระเบียบ! ออกไปเร็วเข้า!”

เต้าหูไม่รู้ว่าทำไมจู่ๆ เจ้าขึ้นซ้ายจึงดันขึ้นมา แม้ว่ามันจะชอบทำร้ายเขาเป็นปกติ แต่รอบนี้กลับดูน่ากลัวกว่าทุกครั้ง

เพราะอย่างนี้ ผนวกกับนับถือความรอบรู้ชาญฉลาดของคุณลงสมุดโน้ตมาแต่ไหน เต้าหูจึงพยักหน้าแล้วรีบเอ๋อมไปปลดล็อกประตูกระจกระเบียงตามที่เคยเห็นพีณัฐทำ จากนั้นเลื่อนเปิด

แค่เห็นเขาเลื่อนเปิด เจ้าขึ้นซ้ายก็ทำท่าจะแยเข้ามาสไล์ เต้าหูรีบโผนออกไปแล้วปิดประตูไว้ทันท่วงที

จังหวะที่ประตูปิดสนิทต่อหน้า เงาสะท้อนบนบานกระจกลึบปรากฏภาพที่ทำให้เขาตกใจยิ่งกว่าเก่า

ใครบางคนยืนจ้องเขาอยู่

ใครที่เต้าหูไม่รู้จัก ไม่เคยกระทั่งเห็นหน้า!

เขาผงะ ขณะเดียวกันใครผู้นั้นก็ถอยผงะ ชั่วอึดใจหนึ่ง บางอย่างกระซิบเฉลยว่า *ใช่แล้ว นั่นมันเรานี่นา!*

ผมบอกคุณได้เลยว่าชั่วชีวิตที่ผ่านมา เต้าหูไม่เคยตกใจกลัวขนาดนี้มาก่อน ทุกทีที่ส่องกระจก ภาพสะท้อนที่เขาคุ้นเคยคือร่างอ้วนใหญ่นุ่มฟูอย่างตุ๊กตามีสีขาวนวล แต่คราวนี้กลับไม่ใช่กลายเป็นอะไรอีกอย่าง คล้ายๆ กับที่พีณัฐของเขาเป็น!

เต้าหูก้มหน้า ยกมือของตัวเองขึ้นมาดู เขาเบิกตากว้างเมื่อพบว่ามือของตัวเองแปรเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ มันมีผิวหนังหยุ่นๆ สีเนื้อ ที่สำคัญ มีนิ้วข้างละตั้งห้านิ้ว!

ก่อนจะสำรวจอะไรได้มากกว่านั้น เสียงกึกกักก็ดังขึ้น

เนื่องจากประตู่ระเบียบไม่สามารถล็อกได้จากข้างนอก เจ้า

ขึ้นซ้ายเหมือนรู้ เห็นเขาเลื่อนประตูปิดเฉย ๆ มันจึงรีมายกขาหน้า พยายามเขยิบเปิด สอดจมูกทุ ๆ ออกมาจากช่องประตู อ้าไหล่เขี้ยว ใจังและน้ำลายเหนียวเหน็ดจนเต้าหู้ต้องโดดหลบ มันฉวยจังหวะนั้น กระแทกหน้าดันประตูเปิดกว้างแล้วพรวดออกมาทั้งตัว “กรร!”

เต้าหู้หน้าเหวอตกใจ ยกสองมือเป็นเชิงปราชัย “ขึ้นซ้าย นี่ฉันเอง อย่างนะขึ้นซ้าย!”

คงเพราะเห็นท่าไม่ดี คุณลุงสมุดไนต์จึงตะโกนขึ้นว่า “ป็นหนี!”

เงยขึ้นหาคุณลุงสมุดไนต์ แต่ที่โดดเด่นยิ่งกว่าคือหน้าปิดนาฬิกาใกล้หัวเตียงของพีณัฐซึ่งมีแสงสีแดงระบุเวลาและวันที่ 23/3 10:12

เต้าหู้ถอยไปสุดทางที่ราวระเบียงพอดีก่อนที่เจ้าหมาจะโดดง้ม เขารีบยกขาขวาวขวาวเนียนและไม่มีขนปุยของตัวเองข้ามราวระเบียงออกไปยืนด้านนอก พอเห็นเจ้าขึ้นซ้ายพุ่งเข้ามาก็รีบย่อตัว โหนลงไปข้างล่าง

ทั้งหมดนี้เป็นไปด้วยสัญชาตญาณ ตึกตาคืออย่างเขาไม่เคยทำอะไรอย่างนี้มาก่อน มากสุดที่เต้าหู้เคยทำเวลาพีณัฐไม่อยู่ในห้องนอน ก็เป็นแค่การปีนป่ายขึ้นไปบนโต๊ะเขียนหนังสือ บนเตียง หรือบนเก้าอี้ แล้วต้องปีนกลับให้ทันก่อนพีณัฐหรือคุณป้าเข้าห้องมา

เต้าหู้จึงไม่ทันระวังว่า ตอนนีตัวเองไม่ใช่ตึกตาคือหมียัดนุ่นอีกแล้ว และในร่างคล้าย ๆ กับที่พีณัฐเป็นก็ย่อมจะมีน้ำหนักไม่น้อยไปกว่าพีณัฐเวลานอนทับเขา ดังนั้น แค่อยอนตัวลงไป น้ำหนักร่างใหม่ก็ตึงเขาคกลงไปรวดเร็ว

ในสายธรรมดา ๆ นั้น ยังมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งกำลังทำเรื่องราวธรรมดา ๆ ของเธออยู่เช่นกัน--ถึงแม้ในสายตาของคนทั่วไป คุณ

มทนาจะไม่ใช่คนสามัญนักก็เถอะ

ถ้ามีโอกาสพบเธอเมื่อสักสิบปีก่อน คุณจะต้องประทับใจในความงามของผู้หญิงคนนี้ ผมใช้คำว่าความงาม ไม่ใช่ความสวย เพราะเธอไม่ใช่คนสวยสะดุดตา เป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่ดูน่ารัก น่าทะนุถนอม เสียงหวาน พูดเพราะ พออยู่ใกล้จะรู้สึกอบอุ่นใจ เหมือนคุณกลายเป็นเด็กที่มีคุณครูผู้ห่วงใยละเอียดลออคอยปกป้องดูแล

ผ่านมาสิบปี แม้รูปร่างคุณมทนาจะเปลี่ยนไปตรงกันข้ามหญิงวัยห้าสิบเจ็ดปีผู้ท่วมใหญ่นี้ก็ทำให้ผู้อยู่ใกล้รู้สึกหวานและอบอุ่นใจเสมอ คุณจะนึกถึงเธอด้วยสีโอลด์โรสหรือโทนพาสเทล ทั้งที่จริงเธอมักปรากฏตัวในชุดผ้าชีฟองยาวกรุยกรายสีเข้ม ตัดกับผมสั้นกุดเหมือนเด็กชาย เป็นสีเงินไปทั้งศีรษะ คุณมทนามีแว่นตากลมกรอบกระสีชา และมักทาบากล้าขอบไปนิดหนึ่งด้วยสีชมพูดูเป็นมันที่ขาดไม่ได้คือห่วงกำไลโลหะบาง ๆ มากมายส่งเสียงกระทบกันดัง *ชะ ๆ* และนิ้วสวมแหวนประดับโอปอลเม็ดเกือบเท่าไข่นกกระทา

คุณมทนานอนน้อยลงทุกที ระยะเวลาหลังนี้เธอหลับพร้อมกันกับลูกชายที่มักกลับบ้านดึก ถึงกระนั้นกลับตื่นก่อนตั้งแต่ตีสี่ตีห้า เธอพลิกตัวไปมาในผ้าแพรห่มตัว พอหงุดหงิดได้ก็ลุกขึ้นมาเดินนอกห้อง สนทนากับสามีพลางช่วยกันใช้เครื่องดูดฝุ่นดูดขนหมา ปิดนั่น เช็ดนี่ คุณมทนามีปณิธานจะทำอาหารให้อร่อยให้ได้ก่อนตาย แต่ยังคงไม่มีวันไหนที่ลูกชายออกปากชม เหตุผลหนึ่งเพราะเขามักตื่นสายแทบออกไปทำงานไม่ทัน และได้แต่ตักอาหารของเธอเข้าปาก 1-2 ช้อนเพื่อไม่ให้เธออ่อนหรือเสียกำลังใจเท่านั้น

หลังลูกชายกระวีระวาดออกจากบ้าน สุภาพสตรีธรรมดาของเราจะหันมาให้อาหารสุนัขตัวโปรด มันมักจะหนีออกจากกรง

มานอนอุตุบนโซฟา เป็นสาเหตุให้ชนปลิวว่อนทั่วบ้าน คุณมทนา เคยลองนับมือดูแล้วพบว่า แต่ละวันมันยังนอนมากกว่าเธอเสียอีก

เธอกับสามีจะรับประทานอาหารที่หลังสุด ต่างฝ่ายต่างรักจะปล่อยช่วงเวลานั้นให้ผ่อนคลายเป็นไปในโลกแห่งตัวอักษร สามีของเธอโปรดปรานหนังสือคลาสสิกต่างประเทศ ขณะที่คุณมทนามักจะอีกสะอื้นอยู่ในสวนอักษรของลักษณะวดี โบกปีกฝันไปในโลกมายาของ จูทาร์ตัน หรือท่องจินตนาการไปกับท่วงลีลาของแก้วแก้ว เธออ่านหนังสือได้คราวละนาน ๆ พินิจและไต่สายตาไปที่ละตัวอักษร กว่าเสียงเครื่องซักผ้าจะดังเรียกให้เอาผ้าออกไปตาก ก็พอดีแดดข้างนอกเริ่มจะร้อนแล้ว

วันนี้ก็เหมือนทุกวัน หลังจากหนีผ้าของทั้งตัวเองและ ลูกชายบนราวตากข้างตัวบ้าน คุณมทนาหยิบหมวกฟางปีกกว้างประดับดอกไม้พลาสติกสีชมพูเข้ากับสีลิปสติกขึ้นมาสวม ก้าวหยิบบัวรดน้ำพลาสติกไปเติมน้ำจากก๊อกข้างรั้ว รั้วของหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ก่อปูนแล้ววันบางช่วงใช้เหล็กตัดเพื่อให้ดูโปร่ง รอบตัวบ้านมีพื้นที่เล็กน้อย แต่คุณมทนาที่ใช้พื้นที่เล็กน้อยนี้ปลูกต้นไม้ของเธอจนเขียวขจี ผลิดอกและผลดงามสะพรั่งจนใคร ๆ ในหมู่บ้านต่างชื่นชม

ด้วยพื้นที่เพียงเท่านี้ ลูกชายโตนของเธอมักบ่นว่า ‘แม่ใช้สายยางรดเอาก็ได้ จะไปรอน้ำแล้วยกเองให้เหนื่อยทำไม’

คุณมทนาจะมอบรอยยิ้มของคุณครูประวัติศาสตร์ใจดีให้เขาตอบด้วยท่วงท่าและเสียงสูงต่ำคล้ายกำลังสอนเด็กน้อย

‘ใช้บัวรด หยดน้ำจะละมุนละไมกว่า แล้วแม่ก็จะได้เดินออกไป ทักทายต้นไม้แต่ละต้น ดอกไม้แต่ละดอก ขอบคุณที่เขาออกดอก และผลให้เราชื่นใจไงลูก’

การออกเสียงภาษาไทยของเธอชัดเสมอกันทุกคำ
วันนี้ ระหว่างที่กำลังใช้กรรไกรเล็มใบเฉาจากต้นเข็มสีชมพู
คุณมทนาฮัมเพลงสัญญาใจของนักร้องวงโปรดตั้งแต่สมัยเธอยังเป็น
ครูสาววัยยี่สิบกว่า ๆ เรื่องประหลาดเรื่องแรกของวันธรรมดาก็
อุบัติขึ้น

ฉันจะเป็นฟ้า *คุ้มครองฟองภัยให้เธอ*
สุขเสมอ ทั้งวันและคืน
ใจอยากเอ่ยว่าฉันรักเธอเท่าฟ้า--¹

อะไรบางอย่างร่วงตดหน้าลงมา หล่นบนกอเข็มดัง*สวบ!*
“โอ๊ย!” อะไรที่วาร์องออกมาเสียงดัง
ที่แท้เจ้าตัวคือหนุ่มน้อยวัยอ่อนกว่าลูกชายของเธอ ทั้งเนื้อ
ทั้งตัวไม่มีเสื้อผ้าติดอยู่แม้แต่ชิ้นเดียว มองเห็นผิวพรรณหมดจด
ขาวนวลเหมือนน้ำเต้าหู้
แทนที่คุณมทนาจะตกใจ เธอแหงนมองขึ้นไปเบื้องบน พ้น
จากชายคาระเบียงคือฟ้าสีครามสดใส วันนั้นแทบไม่มีพายุเมฆด้วยซ้ำ
เมื่อก้มลงมาที่หนุ่มปริศนาอีกที คุณมทนาจึงค่อยเบิกตา
อ้าปากค้าง--เป็นรูปปากอันแสดงถึงรอยยิ้มกว้าง
“ใช้จ๊ะ พ่อคิดเหมือนแม่” เธอพยักตามคำของสามีโดยไม่ได้อ
หันไปมองตา อุทานขึ้นว่า “เจ้าชายน้อย!”
ต่อเมื่อพ่อหนุ่มน้อยขยับตัวแล้วสูดปาก “ฮู้ด!” คุณมทนาจึง
รู้สึกตัว กุหลิบจุกเข้าไปหา ถามเขาว่า “เจ้าชายน้อย เจ็บมั๊ยลูก”

¹ สัญญาใจ ของ วงชาติตรี

ทั้งที่ยังหน้าเหย เจ้าชายน้อยซ่อนดวงตาใสแจ๋วของเขาขึ้นมา
จ้องเธอ น่าแปลกในวีแววของความตกใจ คุณคล้ายจะมีความคุ้นเคย
กันอยู่ก่อนแล้ว คุณมทนาไม่ทันสนใจ เพราะจู่ๆ เสียงหมาที่เธอ
เลี้ยงไว้ก็เห่าดัง จนเธอต้องแหงนขึ้นไปตามเสียง

“ขึ้นซ้ายเอ๊ย! นี่เจ้าชายน้อยที่พ่อเขาชอบเล่าให้เราฟังไงล่ะ
ไม่ต้องตกใจไปหรอกลูก”

เจ้าหมาบนระเบียงตรงหิ้งด้วยความงงงวย

เธอก็มลงมาคุยกับเจ้าชายน้อยต่อไปว่า “ไม่ต้องกลัวนะลูก
ขึ้นซ้ายมันคงแปลกใจที่เห็นคนหล่นลงมาจกฟ้า”

ก่อนที่หนุ่มแปลกหน้าจะได้พูดอะไร คุณมทนาจึงช่วยประคอง
เขาลูกจากพุ่มเข็มที่ยับเยินลงไปเล็กน้อย “เจ็บจนพูดไม่ออกเลย
หรือจ๊ะ ไถ่”

เขาสูงโย่งยิ่งกว่าที่ลูกชายของเธอสูง ถึงดูผอมแต่ก็เต็มไปด้วย
กล้ามเนื้อ จึงมีน้ำหนักมากกว่าที่เธอจะช่วยได้ง่าย ๆ

“ต้นไม้มันคงบาดเจ็บเราสิ เล่นไม้ไล่อะไรมาเลยอย่างนี้”

อีกฝ่ายยังคงไม่พูดอะไร ได้แต่พยักเหมือนยังไม่แน่ใจอะไร
หลายอย่าง ถึงกระนั้นก็พยายามลงน้ำหนักบนขาของตัวเอง ทั้งที่
เห็นว่าน่าจะเจ็บตามตัวอยู่บ้าง ท่าทางคงเกรงใจและกลัวว่าเธอจะ
รับน้ำหนักเขาไม่ไหว

“ได้มั๊ยลูก ได้มั๊ย” คุณมทนาจรอนเขาถนัดขึ้นแล้วจึงปล่อยมือ

เจ้าชายน้อยมองเธออย่างกลัวๆ บอกว่า “อะ...ขอบคุณสะ
คุณป้า”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” น่าแปลกที่คำตอบของเธอดูจะทำให้เขาตะลึง
ใจ คุณมทนาหัวเราะขำเพราะคิดว่าเจ้าชายน้อยอาจยังงงงวยกับ
มนุษย์โลก จึงแนะนำว่า “เดี๋ยวเข้าไปในบ้านก่อนแล้วกันนะ ป้ากับ

ลุงจะช่วยทำแผลให้”

อีกฝ่ายยังคงขี้นด้วยควมกลัว คุณมทนาเกือบจะง แต่แล้ว ก็มีเสียงกร๊าก ๆ! ดั่งขึ้นจากด้านในประตูบ้านอันเป็นบานกระจกใส เจ้าขึ้นช่ายคงเพิ่งวิ่งจากห้องนอนลูกชายเธอลงมาถึง มันพยายามใช้ขาน้ำตะกุกตะกายเพื่อให้ประตูเลื่อนเปิด พลังเห่าอย่างจะห้ามไม่ให้เธอยุ่งกับคนแปลกหน้า

“อย่ายุ่งนะขึ้นช่าย” เธอยกนิ้วชี้ ต่อเมื่อเจ้าหมาอ้วนยังไม่หยุดก็บอก “เดี๋ยววันนี้จะไม่ทำปลาหนึ่งให้กิน”

เท่านั้นมันก็คอดก ตาโปนเศร้าดูละห้อยลงไปอีก

คุณมทนาหันไปส่ายหน้ายิ้มกับสามีด้วยนัยอันเข้าใจระหว่งกัน ดูจะมีก็แต่เจ้าหมาตะกุกที่รักในรสมือของเธอจนยอมได้ขนาดนี้

“ขึ้นช่ายมันชอบกินเมนูนี้มากจะ--” เธออธิบายให้เจ้าชายน้อยฟังขณะพาเขาก้าวมาที่ประตูหน้าบ้าน โชคดีช่วงสายอย่างนี้ไม่มีใครเดินผ่านไปมา บ้านจัดสรรของคุณमतาก็เหมือนบ้านจัดสรรส่วนใหญ่ในเมืองนั่นละ ถ้าเป็นวันทำงานหนุ่มสาวก็จะไปออฟฟิศ เด็ก ๆ ไปโรงเรียน เหลือแต่คนแก่ที่ไม่กล้าสู้แดดคอยนั่ง ๆ นอน ๆ อยู่ในบ้าน ครั้นเป็นวันเสาร์เช่นนี้ ส่วนใหญ่ออกไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า หรือไม่กี่พาลูก ๆ ไปเรียนพิเศษ อาณาบริเวณรอบหมู่บ้านจึงเงียบเหงาอยู่รำไป

“--ใช้ปลาหนึ่งผสมกับผักต้มแล้วก็หันเป็นลูกเต๋า พวกแครอท ข้าวโพด มันฝรั่ง กับบร็อกโคลี่ หมาพันธุ์นี้ต้องระวังของกินให้มัน ไม่งั้นอ้วนแล้วเป็นโรค ก็เหมือนคนนั่นละ เจ้าชายน้อยอาจจะยังไม่ค่อยเข้าใจ”

หญิงเจ้าของบ้านหัวเราะรื่นรมย์ขณะเลื่อนบานประตูกระจก

เปิดออก ผมบอกได้เลยว่ากลิ่นหอมอ่อน ๆ ในบ้านที่อวลออกมา
 ทันทีนั้น จะทำให้คุณนึกถึงกลิ่นหวานละมุนของตัวเธอนั่นเอง คุณ
 มทนาก้าวเข้าไปก่อน ครั้นเจ้าชายน้อยเห็นเจ้าหมาหน้าเหี่ยวดำย้ง
 นั่งหน้าคว่ำจ้องตาขวาง เขาก็ดูจะกลัว ๆ กล้า ๆ ไม่แน่ใจว่าจะย่าง
 เท้าเข้ามาดีหรือไม่ เธอจึงรุนหลังเขาแผ่วเบา ถามว่า “เจ้าชายน้อย
 ชื่ออะไรล่ะลูก”

“ตะ...เต้าหู้เองอะ” เขาตอบพลางยอมก้าวตาม แต่ก็ยังไม่วาย
 จับตาเจ้าหมาว่าจะโจมตีเข้ามาเมื่อไหร่

“เต้าหู้ ชื่อคุณจิง”

“คือ...”

“พอละก็” เธอหันไปบอกสามี “จะมีเจ้าชายน้อยมาอยู่เป็น
 เพื่อนก็ไม่บอกกันก่อน”

“คุณป้าอะ”

“น่ารักถูกใจแม่มากจ๊ะ” ว่าแล้วเธอก็หันมาบอกเขา “เต้าหู้
 ลงที่โซฟานั่นก่อน เดี่ยวป้าไปเอาเสื้อผ้าแล้วก็เครื่องมือทำแผล ไม่
 ต้องกลัวขึ้นซ้ายมันนะ ไอ้หมานี่มันดีแต่ตะกะละ ไม่ค่อยได้เห่าได้กัด
 ใครเขาหรอก”

ราวกับรู้สึกว่าคุณหมาน้ำหน้า เจ้าหมาอ้วนตันที่ย่างสามขุม
 ตามมาข้างหลังส่งเสียงฮึมฮัม

เจ้าชายเต้าหู้สะดุ้งไหล่ตั้ง “นะ...นั่นไง!”

“มันขี้เล่น--”

ไม่ทันจบคำ เสียง “เอ็ง!” ก็ดังขึ้น เจ้าหมาแมวจ้องแขกจนก้าว
 ไปชนสตูลนั่งทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส ตะกร้าสานที่คุณมทนาเพิ่งเอาผ้า
 ไปตากและวางพักไว้หล่นลงมาครอบมันทั้งตัว มันเริ่มตะกายเพื่อ
 จะออกไปให้พ้นจากกรงชั่วคราว

หญิงสูงวัยหัวเราะขำแล้วปลีกตัวห่างไป ปล่อยให้แขกลดทาลงบนโซฟา สายตายังจับตะกร้าที่เคลื่อนไปชนข้าวของทางนั้นที่ทางนี้ที่

รอจนลับหลังคุณมทนา แขกของบ้านจึงรีบลุกส่งของที่หามาในตะกร้าจะไม่สามารถวิ่งมาถึงตัว ครั้นรู้สึกปลอดภัยและคลายจากอาการเจ็บแสบบาดแผลแล้ว หัวคิดก็หวนมาจดจ่อเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

เขาเป็นตุ๊กตาหมีเต่าหู อยู่ดี ๆ กลับกลายเป็นคน แล้วนี่ก็ยังคงกลายเป็นเจ้าชายน้อยของคุณป้าอีก!

ไม่รู้จะทำยังไงดี ทางเดียวที่คิดออกก็คือ *ต้องขอให้ผีเสื้อช่วย* *ผีเสื้อต้องช่วยเราได้แน่ ๆ!*

ให้คำตอบตัวเองได้อย่างนั้น ใจก็ประทัดต่อไปถึงโทรศัพท์ แม้เต่าหูจะอยู่แต่ในห้องนอน ไม่รู้เรื่องอะไรมากมายนัก แต่เขาก็คุ้นเคยกับของสิ่งนี้ ปกติเวลาผีเสื้อกลับบ้านมา เจ้าตัวมักจะนอนเล่นโทรศัพท์อยู่บนเตียง บางครั้งก็ใช้พูดคุยกับเพื่อน ๆ นี่ถ้ามีโทรศัพท์เครื่องอื่นอีก เขาก็คงจะใช้โทร.ไปขอความช่วยเหลือจากผีเสื้อได้ เมื่อก็ตอนที่คุณป้าถามเขาแล้วเขาตอบ คุณป้ายังได้ยินเสียงเขาเลยนี่นา คนอื่นก็น่าจะได้ยินเหมือนกัน

พยายามสอดส่องสายตา พบว่ามีโทรศัพท์เครื่องหนึ่งวางอยู่ข้างโทรทัศน์เครื่องใหญ่ เสียแต่บริเวณนั้นโล่งจนน่ากลัวว่าเจ้าขึ้นชายจะวิ่งไล่เขาได้

เต่าหูตัดสินใจ *เรื่องนี้สำคัญกว่าจะมานั่งกลัว* เขายึดคอสังเกตว่าเจ้าขึ้นชายกำลังทำอะไร ปรากฏว่าหวายเส้นหนึ่งที่สานเป็นตะกร้าหลุดไปเกี่ยวกับมุ่มตู้ มันกำลังง่วนกับการยื้อตัวเองออกมา เต่าหูเห็นว่าเป็นโอกาสอันดี จึงรีบยกไปเอื้อมหยิบโทรศัพท์ โดย

สายตายังสลับไปที่เจ้าหมา

ทันทีที่โทรศัพท์ตกอยู่ในมือ เจ้าหมาอ้วนก็ดันตะกร้าหลุดจาก
 ตัวได้ มันรีบห้อยตะขิงทั้งฝักครอบฟุ้งมาใส่เขา เต้าหู้ใจหายวาบ โชคดี
 ที่ตอนนั้นขาของเขายาวเพื่อยเท่า ๆ พี่ณัฐ แคะโตดยาว ๆ สองก้าวก็
 ปีนขึ้นไปยืนหลบบนโซฟาได้ ปล่อยให้ตะกร้ากับเจ้าชั้นชายฟุ้งชน
 ตู้วางทีวีจึงใหญ่จนมันน่าจะมึน

โล่งใจไปเปลาะ ทีนี้ก็ดึงสายตากลับมาที่โทรศัพท์ เคยเห็นพี่
 ณัฐกดตรงนั้นตรงนี้ แต่เขาไม่รู้วิธีที่ถูกต้อง

พลันนั่นเอง โทรศัพท์เครื่องแบน ๆ ของคุณป้าก็สว่างวาบขึ้น
 มีเสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังออกมาว่า “สวัสดิ-พ่อตุ๊กตาหมี”

เต้าหู้สะดุ้งเบิกตา “คุณรู้?”

“โทรศัพท์ของคุณมทนา-รู้ดี-ทุกอย่าง”

ประโยคนั้นน่าจะแสดงถึงความภาคภูมิใจ แต่เสียงของเธอ
 กลับราบเรียบ จนแทบจะเหมือนไม่มีความรู้สึกใด ๆ เลย แถมคำพูด
 ก็เป็นห้วง ๆ ผิดจังหวะปกติ

“ไอ้ะไอ” จู่ ๆ อีกเสียงก็แทรกขึ้น “การที่ยูมีแอฟฟลิเคชั่นถูกลี้
 ผิงอยู่ในตัว ฮีรู้ แต่ไม่ได้หมายความว่ายูจะรู้ด้วยนะจ๊ะดาร์ลิง”

“คุณโซฟา!” เต้าหู้อุทาน พอรู้สึกที่ตัวเองกำลังเหยียบเจ้าของ
 เสียงนั้น เขาก็บอก “ขอโทษชะ” พลังลดกายลงนั้น

“อิท'ส โอเค แชนด์ซั่ม!” คุณโซฟาส่งเสียงใสอย่างสาวเปรี้ยว
 “ถ้ายูสงสัยนะ โซฟาอย่างไอซิคได้ด้วยตัวเอง ไอเฝรู้ด้วยการนั่งดู
 โทรทัศน์กับยายบ๊อง”

“อย่าเรียกเจ้าของ-โทรศัพท์ของคุณมทนา-ว่า-ยายบ๊อง” เสียง
 โมโนโทนของคุณโทรศัพท์เถียงขึ้น เทียบว่าต้องแข่งกับเสียงอันเต็ม
 ไปด้วยจริตจะก้านของคุณโซฟาแล้วช่างน่าอึดอัดใจแทนเธอ “คุณ

มทนาก็แค่--”

“แค่วีรธ สัสแบนด์ตายแล้วยังคุยกันได้ในอากาศ เลิฟ อีส อิน ดิ แอร์?”

“เอิ่ม...” คุณโทรศัพท์กระแอม “กูเกิด คุณมทนาเป็น-อะไร”

“ตะ...เตี้ยวะ” ก่อนที่เรื่องราวจะลุลกลามมากไปกว่านี้ เต้าหูรีบหย่าศึก “ผมแค่อยากให้คุณโทรศัพท์ช่วยโทร.หา--”

“โทรศัพท์ของ-คุณมทนา” เธอเน้นย้ำด้วยเสียงเรียบ ๆ เหมือนเดิม อันเป็นผลให้คุณโซฟาร้องแทรกขึ้นมา

“ก้อช!”

แต่เต้าหูไม่สนใจ เขาตอบเฉพาะคุณโทรศัพท์ว่า “ชะ ๆ คุณโทรศัพท์ของคุณมทนา ผมแค่อยากให้คุณช่วยติดต่อพีณัฐ ดุสิ จู ๆ ร่างตุ๊กตาหมีของผมก็กลายเป็นแบบนี้” เขายกมือขึ้นสะบัดจากไหล่ลงไปยังท่อนล่างเปล่าเปลือย

ปลายนิ้วที่สะบัดเหมือนซี่ไป ‘ข้างล่าง’ ทำให้คุณโซฟาแทรกขึ้นอีกด้วยคำเดิมแต่เสียงต่ำ ๆ เหมือนกำลังเบิกตา “ก้อ...ช”

“ตุ๊กตาหมีกลายเป็นคน!”

“ใช่ชะ--” เต้าหูรับคำแล้วเพิ่งรู้ตัว เขาสะบัดหน้าไปทางต้นเสียง “คุณป้า!”

เห็นคุณมทนาก้าวกลับมาถึงพร้อมเสื้อผ้าและเครื่องมือแพทย์ คุณโซฟาบ่นว่า “ยายบ๊องมาแล้ว”

“นี่” คุณโทรศัพท์ของคุณมทนาว่าด้วยเสียงต่ำ ๆ เช่นเคย คุณป้าผู้ไม่ได้ยินเสียงใดเลยพูดกับเต้าหูต่อไปว่า “อย่างนี้นี่เอง ถึงว่าน่ารักน่าชัง ตุ๊กตาตัวไหนละจ๊ะ เจ้าชายน้อย”

“ตะ...เต้าหูชะ”

“อ้อ” คุณมทนากินิ้วชี้แบบเพ็งนึกได้ “จริงด้วย ชื่อเต้าหู หมม

ปากก็ติดปากไปแล้วว่าเจ้าชายน้อยเนอะ”

“หะ...ไม่ใช่ซะคุณป้า ผมหมายถึง เต้าหู้เนาะซะ เต้าหู้ที่อยู่ในห้องพีณัฐ ตัวขาว ๆ”

“นั่นสิ ๆ โตเป็นหนุ่มแล้วหล่อขนาดนี้เชียว มาเถอะ เตียวป้า จะทายที่สะโพกให้ แล้วเราจะได้ใส่เสื้อผ้าโนะ”

เห็นได้ชัดว่าคุณมทนาแสร้งเอออเหมือนปะเหลาะเด็ก

ระหว่างที่มีอูมอันมีหลังมือเหี่ยวของคุณมทนาด้อย ๆ คีบสำลีเหาะทิ้งเจอร์เค็ล่อนเข้ามาใกล้สะโพกของเต้าหู้ จู้ ๆ เสียง “ว้าย!” ของสาวรายหนึ่งก็ร้องดัง เขาสะดุ้งโหยง ปราบฎว่าคราวนี้เจ้าของเสียงคือรองเท้าแตะข้างซ้ายที่คุณมทนาใส่อยู่

“ปะ...เป็นอะไรซะ” เต้าหู้ถาม

คนพยาบาลเลยเป็นฝ่ายง “ป้าสิต้องถาม สะดุ้งทำไมลูก”

ต่ำลงไปข้างล่าง เสียงหนุ่มหนึ่งตอบสาวรายที่ร้องเมื่อกี้ “จิวน้อย กลัวอะไร หิม?”

เมื่อสอดสายตาตามลงไป เต้าหู้จึงพบว่า ผู้ถามคือรองเท้าแตะข้างขวาของคุณมทนา

แฟนสาวของเจ้าตัวตอบว่า “พี่ชาย ก็คุณป้าตัวหนักจะตายเหยียบที่จิวน้อยแทบจะแบนหายใจไม่ออกง่า นี่ตั้งมือชะขนาดนั้น เตียวขาน้องหิมก็บูบกันพอดีงะ”

“โอเวอร์แอ็ค!” คุณไซฟาจิกได้ทุกคน

ได้ยินคุณรองเท้าข้างซ้ายว่าไว้อย่างนั้น เต้าหู้จึงยิ้มเหยยบอกคุณป้า “หะ...ผมไม่เป็นอะไรซะ คุณป้าช่วยเบามือหน่อยนะซะ ผมกลัวเจ็บ”

“โดนชะบ้างก็ดี!” คุณรองเท้าแตะข้างขวาทำเสียงแค้นในลำคอ (ผมหมายถึง ถ้าเขามีคอ) “เจ้าตุ๊กตานันมันก็แค่มายาคติของ

ชนชั้นนำ ถูกกอด ถูกเช็ดหู ไม่เคยต้องมาอยู่ใต้เท้าใครเหยียบเหมือนเรา เหยียบแล้วยังจะลืม ไม่เคยเอาเราไปชกด้วยซ้ำ คราวนี้จะได้รู้บ้างว่าอำนาจนิยมมันเป็นยังไง!”

สำลิกำลังจะโปะเข้ามาที่แผลอันเป็นรอยขีดแดง ๆ บนเนื้อเนียนขาวจืด แต่แล้วเจ้าของแผลก็พุดขึ้นอีก “คุณป้าอะ”

สำลิมิอันต้องชะงักอีกหน คุณมทนาเล็กคิ้ว

“เดี๋ยวช่วยโทร.หาพี่ณัฐที่ได้มัยอะ ผมต้องบอกพี่ณัฐให้รู้ก่อน ไม่งั้นพี่ณัฐอาจจะตกใจอะ”

“ไม่เป็นไรหรอกลูก” ดูเหมือนคุณมทนาจะเข้าใจไปอีกอย่าง “ตาณัฐต้องเข้าใจ แกเป็นเด็กน่ารัก แล้วถ้าป้าบอกให้หนูอยู่ที่นี้ ตาณัฐจะขัดได้อย่างไร จริงมัยอะ”

คุณมทนามือเบากว่าที่คุณรองเท้าข้างซ้ายพุดให้เต้าหู้ กลัว เธอช่วยทำแผลให้เขาจนเสร็จก่อนเที่ยง จากนั้นจับเจ้าชิ้นซ้ายใส่กรง พลังให้เขาสวมชุดพี่ณัฐตัวที่เธอเลือกหยิบมาให้ มันเป็นเสื้อเซ็ทกับกางเกงขาสั้นที่เขาจำได้ว่าเมื่อก่อนพี่ณัฐชอบใส่ออกจากบ้าน ในวันสุดสัปดาห์ ฉะนั้นถึงแม้ขนาดเสื้อจะค่อนข้างเล็กจนรัดตัวเขา และขากางเกงก็ลอมเตอะจนเห็นขาอ่อน แต่เจ้าหมีน้อยของเราก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“หล่อเซียวนะพ่อ” คุณมทนาหันคุยกับอากาศ ขณะยืนคู่กันกับเต้าหู้อยู่หน้าบานกระจกเงา

ตอนนั้นเองที่เต้าหู้ได้เห็นตัวเองชัดเจนเป็นครั้งแรก--หมาย ถึงครั้งแรกที่กลายเป็นคน

ผู้ชายในกระจกตรงหน้านี้ช่างไม่น่ากอดเอาซะเลย ตัวก็สูงผอม ที่เป็นเนื้อก็อัดเป็นกล้ามเนื้อแข็งบึงเสียส่วนใหญ่ ทุกส่วนนั้นแน่น

ชนก็เป็นแค่ไร่อ่อน ๆ ปกผิวตึงสิ้นสีขาวแกมชมพู เป็นผิวที่บอบบาง จนบางช่วงเห็นเส้นสีน้ำเงินข้างใต้เลยทีเดียว แล้วตามลำแขนกับหลังมือก็มีลายเส้นใหญ่คล้ายรากไม้ปู่ดโปน ซึ่งทำให้ดูแข็งไม่น่ากอด ยิ่งขึ้นไปอีก

ผู้ชายคนที่เขาเห็นนี้ไม่ได้ตัดผมยุ่ง ๆ แบบพีณัฐ แต่ผมเส้นเล็กละเอียดออกสีน้ำตาลเข้มยาวปรกลงมารอบหน้าผาก เรียกว่าผมหนาสีดำสนิท ตัดกับผิวสีซีดจืด หน้าของเขาไม่ได้กลม แต่เป็นรูปรี ยังกดีที่ส่วนแก้มค่อนข้างนูนใหญ่เป็นลูกสีอมชมพู ดวงตาก็ไม่ใช่ลูกกระดุมอีกต่อไป แต่เป็นลูกตากกลมโตสีน้ำตาลเข้มของคนจริง ๆ ในรูปตาค่อนข้างเรียว มีขนตายาว และเปลือกตาพับซ้อนเป็นชั้นเล็ก ๆ

แน่นอน จมูกของเขาก็เล็กลงด้วย ดูโต่งแหลมกว่าเก่า ตรงปลายไม่ใช่วงกลมสีดำอีกต่อไป ริมฝีปากก็ไม่ได้เป็นเพียงเส้นด้ายวาดรอยยิ้มไว้ แต่จีบหยักเป็นสีชมพูระเรื่อเหมือนกับริมฝีปากของพีณัฐ

ใช่แล้ว เต้าหู้ไม่พอใจ แต่เพราะคุณป้าพูดอย่างนั้น และเขารู้ว่า ‘หล่อ’ มีความหมายว่าเป็นผู้ชายที่ดี เต้าหู้จึงคิดว่ามันอาจจะดีก็ได้ เพราะเขาเองก็เคยเห็นว่าพีณัฐพิมพ์โทรศัพท์มือถือตอบเพื่อนว่าชอบคนหล่อ ๆ

หลังจากมื่อกลางวันที่คุณมทนาทำเองและคะยั้นคะยอให้เขารับประทาน เต้าหู้ยังคงวนเวียนอยู่แถว ๆ โทรศัพท์มือถือเครื่องนั้น แต่เพราะคุณโทรศัพท์ของคุณมทนายึดถือคำของเจ้าของ จนแล้วจนรอดเธอก็ยังไม่ยอมช่วยเต้าหู้ผู้นั้นเอง ข้าวของส่วนใหญ่ก็มักจะเชื่อฟังเจ้าของอย่างนี้ละ ในที่สุดเต้าหู้ของเราจึงใช้เวลาที่เหลือทั้งวันไปกับการหมกมุ่น และลุ้นว่าพีณัฐจะหาทางช่วยเขาได้หรือไม่ เพื่อไม่ให้เสียพื้นที่หน้ากระดาษไปมากมาย และคุณก็รู้อยู่

แล้วว่าเวลาในเรื่องเล่ามักจะก้าวซ้ำหรือไวกว่าปกติเสมอ ผมจะขอพาข้ามไปยังตอนที่คุณและเต้าหู้ก็รออยู่เลยแล้วกัน

มันเป็นช่วงสามทุ่มเกือบ ๆ สี่ทุ่ม

ปกติคุณมหนามักนั่งดูทีวีบนโซฟาเพื่อรอลูกชาย เธอนอนซ้าตื่นไว แต่วันนี้กลับเพลอหลับไว คงเพราะออกกำลังมากกว่าปกติจนเหนื่อย

เหมือนกับบ้านอื่น ๆ พ่อเจ้าของบ้านหลับไหล ข้าวของในบ้านก็จะเริ่มขยับยัดเสี้ยนยัดสายหลุดจากภาชนะนิทรา มีมนุษย์ไม่กี่คนที่รู้เรื่องนี้ (เท่าที่จำได้ ผู้ชายที่รู้คนหนึ่งนำมันไปสร้างเป็นการตุนตั้งระดับโลก) ด้วยเหตุนี้ เวลาที่มนุษย์หันไปทางอื่น หรือมองไปในความมืดแล้วเห็นบางอย่างขยับไหวทั้งที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตโดยอยู่ พวกเขาจึงหลงเชื่อว่าโลกนี้เต็มไปด้วยภูตผี ทั้งที่จริงภูตผีมีไม่มากนักหรอก พวกข้าวของจอมชนที่ทำตัวแข็งไม่ทันต่างหาก

คุณโซฟาบอกว่า “ยายบ๊องมานอนทับอย่างนี้ ไอกี้ต้องแข็งต่อไปอะโลนเนียนะ นือทแพร์!”

“ความยุติธรรมมันก็เป็นแค่วาทกรรมอยู่แล้ว” คุณรองเท้าแตะข้างขวาได้ ระหว่างพยายามคลานตัวมดเต็มเพื่อเขย่งปิ่นขึ้นมาบนโต๊ะรับแขกกระຈก “จิวน้อยช่วยพี่หน่อย”

เพราะคุณรองเท้าแตะข้างขวาเดี่ยกว่าโต๊ะรับแขกพอสมควร เมื่อปิ่นถึงขอบโต๊ะ ร่างของแกจึงห้อยร่องแรงน่าหวาดเสียวว่าจะร่วงแหล่มีร่วงแหล่ “จิวน้อย”

เห็นว่าคุณรองเท้าแตะข้างซ้ายยังสัปหงกอยู่ในนิทรา เต้าหู้รีบยื่นมือไปช่วยรับไว้ คุณรองเท้าแตะข้างขวาตกใจจนตัวแข็งที่ออกไปชั่วคราว ต่อเมื่อถูกวางลงบนโต๊ะเรียบร้อยก็เหลียวไปมองเจ้าของมืออย่างไม่มั่นใจ ในที่สุดจึงแสรังสะบัดตัวจากมือเขาแล้วร้อง “หี!”

อย่างถือเนื้อถือตัว คลานต่อไปกดตัวเลขบนรีโมทคอนโทรล

“มนุษย์ชนชั้นกลางโง่เง่า ดูแต่รายการโง่เง่า” เจ้าตัวว่า หน้า
จอถูกเปลี่ยนจากรายการแข่งขันร้องเพลงโปกซา กลายเป็นคุยข้าว
เครื่องเคียด

“คุณมทนา-เอาแต่-นอน” คุณโทรทัศน์พูดขึ้นบ้างด้วยเสียง
โมโนโทนของเธอ “ไม่รู้ปานนี้-น้องณัฐอยู่ไหน ปกติไม่เคย-กลับดึก-
อย่างนี้”

“เฮลล์โล่ การที่ซีใช้ยูโทร.หาลูก ไม่ได้แปลว่าลูกเป็นของยู
อีกคนจะซิด”

“คนอย่างเธอ-จะไปรู้-อะไร ลูกเป็น-แก้วตา-ดวงใจ ถ้าลูก
ไม่อยู่ เราก็ตาย”

“ถ้าจิวน้อยมีลูกได้บ้างก็คงจะดี” คุณรองเท้าแตะข้างซ้าย
ตื่นขึ้นรำพึงบ้าง

คูร์กของเธอหันมองด้วยสายตาสงสาร “เรามีลูกไม่ได้ถ้าเรา
ยังไม่มีปัญญาเลี้ยงนะจิวน้อย สังคมทุกวันนี้ไม่เหมาะกับการ--”

“พวกประสาท!” ในที่สุดคุณโซฟาถึงกับสบถเป็นคำไทยชัด
ขึ้นมา “ลูกไม่ใช่แบตเตอรี่ ถึงจะหลุดมาจากตัวเธอเหมือนกันก็เถอะ
แล้วรองเท้าที่ไหนสอดกันแล้วท้อง!”

คุณโทรทัศน์แสวงทำเป็นไม่ได้ยินเสียงของคุณโซฟา เธอเปิด
แอปพลิเคชันข้อความขึ้นมาเองแล้วเริ่มพิมพ์ว่า *ณัฐอยู่ไหนแล้วลูก*

ก่อนที่ข้อความดังกล่าวจะถูกส่งไป เสียงรถยนต์ก็ดังขึ้นที่หน้า
รั้วบ้าน ตามมาด้วยเสียงกริ่งที่หน้าประตู

- 02 -

ความเหี้ยมโหดของ ออกหลวงสรศักดิ์

“มีคนมา!”

“มีคนมา!”

ข้าวของร้องระงม คุณรองเท้าข้างขวาไหลตัวกลับลงใต้โต๊ะด้วยความเคยชินแต่หูรับนั่งฟังหนักแข็งที่เหมือนตุ๊กตาดำหมีตัวเก่า

“บอย! ยู อาร์ท นีอท อะ ดอล เอนีมอร์!”

คำเตือนของคุณไซฟาทำให้เขาได้สติ พอดีกับที่เสียงกริ่งดังขึ้นอีกครั้ง

“แกต้องลุกไปรับเองแล้วละ เจ้าหมี” คุณรองเท้าแตะข้างขวาบอกขึ้นด้วยเสียงที่แข็งน้อยลงกว่าเดิมนิดหน่อย

อย่างไรก็ตาม บนพื้นใต้โต๊ะที่ไม่มีใครเห็น คุณรองเท้าแตะข้างซ้ายขยับเข้าหาคนรักของเธอแล้วกระซิบเสียงสั้น “แต่ถ้าไม่ใช่ น้องณัฐ ถ้าเป็น--”

“จริงสิจิวน้อย เศรษฐกิจแย่ ๆ มีแต่มีจจาซีพ! ไม่เป็นไรนะ เกิดอะไรขึ้น พี่จะปกป้องจิวน้อยเอง!”

“พวกเรากลับมาใช้เพื่อเจ้า!”

เด้าหู้ลุกขึ้นอย่างกลัว ๆ กล้า ๆ เขาแทบไม่เคยได้ลงมาจากห้องนอนที่ณัฐไม่รู้เลยว่าข้างล่างนี้เป็นยังไง นอกจากโลกอันอบอุ่นข้างบนนั่น เขาได้รู้ว่าโลกยังมีทั้งแง่มุมเลวร้ายและดีงามอื่น ๆ ผ่านหน้าจอสมาร์ทโฟนของที่ณัฐ เวลาที่เจ้าตัวนอนกดเล่นอยู่บนเตียงแล้วเขาแอบมองตามด้วยความสนใจ หรือไม่ก็จากสมุดโน้ตและหนังสือเล่มต่าง ๆ ที่ที่ณัฐเสียบสันไว้บนชั้นสูงกันห้อง

เล่มที่เขาชอบที่สุดคือหนังสือภาพ หน้าปกโปรยตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นทำให้เด้าหู้อ่านไม่ออก เขาเริ่มสนใจมันเพราะเห็นที่ณัฐอ่านไปเซ็ดน้ำตาไป เมื่อแอบชะเง้อดูก็พบว่ามันเป็นฉากที่เด็กหญิงตัวละครเอกถูกพ่อแม่ทิ้งไว้ลำพังในงานพบผู้ปกครอง ครั้งนั้นเองเด้าหู้เพิ่งรู้ว่า นอกจากเราจะอ่านหนังสือ เรายังอาจอ่านคนที่อ่านหนังสือได้ด้วยเช่นกัน

“น้องเด้าหู้ต้องระวังตัวนะ” คุณรองเท้าแตะข้างซ้ายเตือน

เด้าหู้ก้าวมาดื่งบานประตูกระจกเลื่อนเปิดออกเป็นช่องแคบ ๆ จากจุดนี้สามารถสังเกตเห็นรถคันสีแดงที่จอดอยู่หน้าประตูรั้ว ใครคนหนึ่งยืนอยู่ใต้แสงไฟจากโคมเหนือเสา มองเห็นได้ชัดเจน

“นั่นพี่เกณฑนี่” เด้าหู้เบิกตารำพึง

คุณรองเท้าแตะข้างซ้ายขานรับว่า “เพื่อนน้องณัฐ?”

พี่เกณฑคงเห็นเด้าหู้เช่นกันจึงตะโกนว่า “เอาไอ้ณัฐมาส่งครับ”

“ทำไม-น้องเกณฑต้อง-พาน้องณัฐ-มาส่ง” คุณโทรศัพท์มือถือของคุณมทนาเอียงงวงวยด้วยเสียงราบเรียบ เธอกำลังจะถาม “กุ๊กกิล-” แต่คุณโซฟาพุดขัดเสียบก่อน

“เปิดไปก็รู้!”

เด้าหู้จึงแหวกประตูกว้างออกแล้วผลุนผลันตรงไปยังประตูรั้ว

พีเกณท์ตัวจริงดูตัวเล็กกว่าที่เขาเคยเห็นในรูปหรือตอนเจ้าตัววิดีโอคอลกับพีณัฐ เต้าหูเห็นและได้ยินเสียงพีเกณท์จนชินเหมือนคนคุ้นเคยกัน บางทีพีณัฐเปิดวิดีโอคอลแล้ววางโทรศัพท์ทิ้งไว้หน้าตึกตาคามี ส่วนตัวเองเดินไปแต่งตัวหรือหยิบนู่นนี่ ไป ๆ มา ๆ เต้าหูจึงรู้สึกราวกับว่าพีเกณท์กำลังคุยกับเขาอยู่

พีเกณท์ตัวเล็ก รูปร่างก็เรียวยาวเล็ก มีผิวสีขาวเหมือนน้ำมันมสด มักสวมเสื้อคอกลมเรียบ ๆ สีโทนเหลือง น้ำตาล และกางเกงขายาวรัดรูป เจ้าตัวเป็นคนอารมณ์ดี คุณหมอนข้างที่บางทีก็แอบดูหน้าจอโทรศัพท์ของพีณัฐเหมือนกันบอกว่า อารมณ์ดีของพีเกณท์คือลวดลายช่วยให้เจ้าตัวไม่ดูจืดชืดจนเกินไป เต้าหูไม่รู้ว่าลวดลายนั้นหมายความว่าอย่างไร แต่เขาชอบเสียงหัวเราะของพีเกณท์ มันชวนให้โลกรื่นรมย์ เวลาหัวเราะ พีเกณท์จะเลิกคิ้วสูงแล้วยื่นคอมมาข้างหน้า ทำให้หางตาและบนหน้าผากของเจ้าตัวมีรอยยาว ๆ กว่าพีณัฐซึ่งมักทำหน้าเรียบนิ่ง

แน่นอน พีเกณท์ไม่รู้จักเต้าหูในร่างนี้เหมือนที่เขารู้จักเจ้าตัวทันทีที่เห็นเขาชัด พีเกณท์จึงชะงักงันไปนิดหนึ่ง พอดีมีเสียงฮัมเพลงดังลอดออกมาจากหน้าต่างรถที่ปิดไม่สนิท พีเกณท์จึงได้สติ รีบหันไปเปิดประตูรถทางตอนหลังแล้วบอกเต้าหูว่า

“ไ้อัณัฐมันเมา--”

คนพูดยืนบึ้งอยู่ครึ่ง ๆ ยังดีที่ในรถมีแสงไฟ เต้าหูจึงมองลอดเข้าไปเห็นร่างพีณัฐที่ทอดยาวอยู่บนเบาะหลัง

“--ช่วยเปิดประตูที เดี่ยวพี่พามันเข้าไป”

เต้าหูเคยแอบมายืนเกาะกระจกหน้าต่างบนห้องนอน ดูเวลาคุณป้าเปิดประตูรับพีณัฐ เขาจึงสามารถเปิดได้ แม้จะเงอะ ๆ ะ ๆ อยู่บ้างก็ตามที นับเป็นโชคดีที่พีเกณท์มัวลากพีณัฐออกมา จึงไม่ทัน

เห็นเขา

พี่ณัฐตัวสูงกว่าพี่เกณท์เกินครึ่งศักราช ทำพุงของพี่เกณท์จึงค่อนข้างทูลักทุเลจนเต้าหู้ต้องเข้าไปช่วยหิ้วปีกอีกข้าง

ตัวพี่ณัฐไม่ได้มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ เหมือนแป้งเด็กเช่นทุกที แต่มีกลิ่นฉุนจัดจนเต้าหู้ต้องย่นจมูก เขาเคยได้กลิ่นแบบนี้มาก่อน ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนตัวแบบนี้ พี่ณัฐจะไม่กอดเขา ซึ่งเขาไม่ชอบเลย

นอกจากกลิ่นฉุน หน้าของพี่ณัฐก็เป็นสีแดงและมันเยิ้ม ตาพรึ่มจนขนตายาวพับตะลงมาเป็นขีด ๆ ริมฝีปากขมขมเป็นเพลงอะไรที่ฟังไม่ถนัด กระนั้นระหว่างที่ค่อย ๆ พาพี่ชายกระยองกระแย้งมาถึงหน้าประตูบ้าน เต้าหู้ก็จับความจนขยับปากตามได้

--Every place I go, I think of you.

Every song I sing, I sing for you.

When I come back, I'll wear your wedding ring.--²

คงเพราะได้ยินเขาฮัมเพลงต่อจากพี่ณัฐได้ พี่เกณท์จึงหันมามองง ๆ เต้าหู้ยิ้มเก๋ ๆ ไม่ทันตอบอะไร อีกเสียงจากในบ้านก็ดังแทรก “ณัฐ กลับมาแล้วเหรอลูก”

“คุณป้าตื่นแล้ว!” เต้าหู้อุทาน

เสียงดังข้างนอกคงปลุกคุณมทนา เธอลุกจากคุณโซฟามาร่วมชุดนอนผ้าฝ้ายกระโปรงขาวกรอมเข่า สวมแว่นตาครอบกระทิงที่ยังดูจิวเจีย ผมขาวลิบซีต้งนำตลก

“สวัสดิ์ครับป้า” พี่เกณท์ทักพลางก้มลงไปถอดทั้งรองเท้าของ

² Leaving on the Jet Plane ของ John Denver

ตัวเองและของพี่ณัฐ เต้าหู้จึงต้องออกแรงพุงเพียงลำพัง พี่ณัฐเอียงหน้ามาชบป้าไถ่ ๆ กับชอกคอจนเขารู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่น ๆ แม้มีกลิ่นฉุน แต่อะไรที่เป็นของพี่ณัฐ เต้าหู้ก็รู้สึกดีด้วยทั้งนั้นแหละ ช้างแก้มของพี่ณัฐแตะลงบนช่วงไหล่ปลาร้าของเขาที่ไหล่พ้นออกมานอกคอเสื้อ เมื่อเช้าพี่ณัฐคงไม่ได้โกนหนวด ตอหนวดจึงฉูดฉาดของเต้าหู้ไปมาน่าจี้จี้ เขาอดทนเพราะกลัวขยับแล้วพี่ณัฐจะร่วงลงไปริมฝีปากของพี่ณัฐยังขมขมเป็นเนื้อเพลงละม้ายกระซิบเฉพาะกับเขา

--So kiss me and smile for me.

Tell me that you'll wait for me.

Hold me like you'll never let me go.--

เจ้าหมีกระซิบร่างพี่ณัฐไว้ในอ้อมกอดแน่นเข้า แทนคำบอกว่าเขาจะดูแลพี่ณัฐเอง พี่เกณท์พยักเข้าใจแล้วนำทางไปยังคุณโซฟาปากก็บอกคุณป้า “วันนี้นัดเจอเพื่อนมัธยมกัน ลูกชายป้ามาแอ้เลย” คุณมทนายิ้มเอียงอายเหมือนหญิงสาว “ตาณัฐสู้ออไม่ได้เลย สมัยพ่ออายุเท่านี้ กินก็แ้วก็ไม่ล้งง่าย ๆ เนอะ” เธอหันไปถามอากาศข้าง ๆ

คนตอบกลับเป็นคุณรองเท้าแตะข้างซ้ายที่คุณมทนายใส่อยู่ “เป็นอันว่ารอก่อน วันนี้น้องณัฐคงช่วยอะไรน้องเต้าหู้ไม่ได้แล้วละ”

“ยังโธ่ป ฟอว์ เฮลพ์?” คุณโซฟาทำเสียงเปื้อพลางกลอกตา “พวกนี้นี่อินโนเซนส์จริง ๆ บอกแล้วไงว่าถ้าเจ้าหนูนี้ได้เห็นคนแปลกหน้ามาแฟนฟ่านในบ้าน จะตะเปิดไปสิไม่ว่า” เธอพยักไปยังร่างของพี่ณัฐที่เต้าหู้กอดประคองพามาไถ่

เจ้าหมี่เริ่มกังวล “เราจะทำยังไงดีล่ะฮะ”

พีเกณท์เข้าใจว่าเต้าหู้คุยด้วยจึงตอบ “วางตรงนี้ก่อนเถอะ
เดี๋ยวค่อยพาขึ้นข้างบน”

แต่คุณรองเท้าแตะข้างขวาที่คุณมทนายังไม่ได้ใส่ค้ำว่า “รีบ
พาน้องณัฐขึ้นไปนอน เรื่องอื่นค่อยว่ากันอีกทีเถอะ”

“เกณท์เหนื่อยแยะ ป้าจะไปเอาน้ำมาให้ รองเท้าอีกข้างของ
ป้าอยู่ไหน”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวเกณท์กลับเลย” ถึงพูดอย่างนั้น พีเกณท์
ก็ไม่วายพยักมาทางเต้าหู้ “หลานป้าเหวอครับ”

“อ้อ” คุณมทนายทำเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ เธอลาดรอยยิ้มให้
แขก “นี่เจ้าชายน้อย เขาตกลงมาจากข้างบน”

ระหว่างที่พีเกณท์เฝ้ามองตามนิ้วชี้ของคุณมทนาย คุณโชฟา
เบะปาก “อยากจะไรว์ มาย อายส์ เป็นเลขแปดอักษรธัมม์ล้านนา”

คุณรองเท้าแตะข้างขวาทำเสียงจึกจึก ลอบขยับห่างจาก
ปลายเท้าของคุณมทนายออกมาโดยไม่ให้มนุษย์ทั้งสองเห็น บอกกับ
เต้าหู้ว่า “พามอนนี่ออกไปแล้วตอบชะว่านายเป็นญาติ”

แม้ผู้สั่งดูดี แต่ก็น่าเชื่อถืออยู่ในที เต้าหู้จึงเออออตามโดย
บอกพีเกณท์ว่า “ขอบคุณที่พาพี่ณัฐมาส่งนะฮะ ผมชื่อเต้าหู้ เป็น
ญาตินะฮะ”

พอเขาเชื่อคุณรองเท้าแตะข้างขวาง่าย ๆ คุณโชฟาก็ไม่ยอม
เธอเซดใส่แล้วเสริมบ้างว่า “ญาติห่าง ๆ ด้วย”

“ญาติห่าง ๆ ฮะ” เต้าหู้อยากให้ทุกคนพอใจ

“อ้อ” พีเกณท์พยักแต่หน้ายังง “รู้จักกันมาเป็นสิบปี ไรว์ณัฐ
ไม่เห็นเคยบอกเลยว่ามีน้องหล่อขนาดนี้ ย้ายมาเรียนเหวอ”

“เรียน?”

“ใช่” คุณรองเท้าแตะข้างขวาไกด์อีก

“ใช่ซะ ย้ายมาเรียน”

“จ้ะก็ดี” พี่เกณท์ดูคล้ายใจชื้น “ฝากดูป่าแกด้วย ไร่ณัฐมันไม่ค่อยมีเวลา เป็นห่วงแก แล้วนี่เรายกมันขึ้นไปไหนอะ”

เต้าหู้ไม่เคยยกพี่ณัฐ มีแต่พี่ณัฐที่ยกเขา หรือบางทีเปลอนั่งหรือนอนทับเขาเกือบแบน ฉะนั้น แน่ละว่าเจ้าตุ๊กตาหมีของเราไม่มีทางนีกออกเลยว่าเขาจะยกพี่ณัฐไปได้ยังไง

พี่เกณท์ปิดปากหาว พยายามเบี่ยงตาคล้ายอาการง่วง แต่ตาก็ยังไม่วายเป็นขีดเล็ก ๆ อยู่ดี เจ้าตัวก้าวมาตีไหล่เต้าหู้แล้วบอก “ไหนว่า เราตัวใหญ่กว่ามันอีกนี่ พี่รีบกลับก่อนนะ พรุ่งนี้วันอาทิตย์ เสือกมึงงานเช้า”

“ฮะ...ฮะ”

คนมืองานหมุนตัวกลับไปทางประตู แต่แล้วก็ชะงักเท้าหันกลับมา “อ้อ พี่ชื่อเกณท์นะ เกณท์สิทธิ์”

“ฮะ พี่เกณท์”

เจ้าของชื่อกระตุกยกมูมปากสูงขึ้นไป ดวงตาวิบวับเป็นประกาย “น่ารักนะเราเนี่ย”

“ใคร ๆ ก็บอกอย่างนี้ฮะ”

พี่เกณท์หัวเราะให้กับคำตอบราบเรียบแสนธรรมดาของเขา “ดี ๆ ไว้เจอกัน”

เต้าหู้ปิดประตูตามหลัง เมื่อกลับเข้ามาในบ้าน คุณโซฟาบอก ว่า “ยายบ๊องได้ยินเสียงผิบอกให้ไปเอา ฮอท วอเตอร์ มาแก้เมาลูก แต่ไอว้ายูริบพาเจ้าหนูนี้ขึ้นเบ็ดรุ่มเลยดีกว่านะแฮนด์ซั่ม ให้ฮีหลับไปเหอะ”

“คือจ้ะ ณัฐคุงเมามากขนาดนั้นก็อาจจะอ้วกได้ไม่ใช่หรอ

ฉันนะนะ ไม่อยากมาเก็บอ้วกเขาใส่ห้องเลยนี่นา”

เสียงหญิงสาวอีกรายดังขึ้นจากที่โหนกเตียงของบ้าน เต้าหู้หันฉนน “หืม?”

“ยายเครื่องดูดฝุ่นนะ” คุณโซฟาเฉลย ตามด้วยกระซิบนินทา “พูล มาย แสร์ โซ ออฟเฟ่น!”

“เธอไม่เห็น-ห rokok-พ่อหมี เครื่องดูดฝุ่น-ถูกเก็บไว้-ในตู้-หลังบันได แต่หล่อน-ชอบแอบฟัง-เรา” คุณโทรทัศน์มือถือของคุณมทนาอธิบายบ้าง คงเพราะรำคาญที่คุณโซฟาไม่ยอมพูดให้กระจ่าง เธอพยายามใช้เสียงเบาเพื่อไม่ให้ผู้ถูกพาดพิงได้ยิน แต่ไม่น่าจะได้ผล เพราะเสียงโทรทัศน์ถูกปรับไว้ตายตัว แถมเสียงโมโนโทนของเธอก็กดต่ำไปกว่านั้นลำบาก

“ผมจะพยายามไม่ให้ผีณัฐอ้วกลงพื้นซะ” เขาชะเง้อไปทางบันไดเพื่อตอบคุณเครื่องดูดฝุ่น ตั้งใจว่าจะพยายามระวังไม่ให้ผีณัฐอ้วกออกมา หรือถ้าอ้วกก็จะเอาตัวเองรับไว้ แม้มันอาจจะทำให้ผิวหนังและนุ่นข้างในตัวเขาเปื้อนจนต้องเข้าไปอยู่ในเครื่องปั่นผ้า อีกรก็ตามที

“ผมจะพาผีณัฐขึ้นห้องละ ผ่าทุกคนดูแลคุณป้าด้วยนะซะ” เหล่าเครื่องเรือนตอบรับ เต้าหู้จึงค่อย ๆ ประคองผีณัฐลุกขึ้นยืน แล้วลูบศีรษะของเจ้าตัวใหเอนมาชบชอกคอเขาอีกครั้ง “ผมจะพาผีณัฐขึ้นไปนอนนะซะ”

มีเสียงตอบโดยเจ้าตัวไม่ทันลืมนตาและอ้าปากว่า “ฮือ”

ด้วยท่าดังกล่าว แม้ผีณัฐจะตัวหนักและมีกลิ่นฉุน แต่เต้าหู้ก็รู้สึกดีขึ้นจนสามารถพาเดินไปยังบันไดโดยไม่เซแม้แต่ก้าวเดียว

แต่คุณผู้อ่านคงรู้ใช้มัยว่าการประคองเดินบนพื้นราบกับการดึงคนเมาขึ้นบันไดนะยากเย็นเป็นคนละเรื่อง เต้าหู้ของเราเลยแทบ

จะต้องกัดริมฝีปากกลางขณะออกแรงดึงพีณัฐตามขึ้นมาทีละชั้น เขา ลืมไปว่าพอมนุษย์เหนื่อย ผิวที่เรียบลื่นจะยิ่งลื่นขึ้นไปอีกเพราะมีน้ำ ชักออกมา ปกติตอนเป็นตุ๊กตาทมิ ไม่ว่าจะวิ่งเล่นอย่างไรตัวเขาก็ ยังแห้ง

เต้าหู้ตกใจ แขนของเขาเริ่มลื่นจนพีณัฐน่าจะไถลลงไปได้ ง่าย ๆ และเขาไม่มีโอกาสขยับเพื่อกระชับเจ้าตัว ได้แต่ภาวนาว่า *น้ำ อย่าออกมา อย่าออกมา!*

แน่ละ เต้าหู้กำลังคิดผิด เพราะยิ่งเขาทำแบบนี้ก็จะยิ่ง ตื่นเต้น ยิ่งตื่นเต้นเหงือกก็จะยิ่งไหล และยิ่งเห็นน้ำไหลออกมาจาก ตัว เขาก็ยิ่งตื่นเต้นซ้อ ๆ กันขึ้นไปอีก

“พีณัฐ พีณัฐ!” เต้าหู้ยังเบิกตาขณะพยายามเขย่าตัวเจ้านาย เพื่อว่าพีณัฐตื่นขึ้นมาจะทันระวังตัวเองได้ “พีณัฐชะ!”

“ฮือ...”

เหมือนได้รับพรวิเศษ ทันทีที่เปลือกตาของพีณัฐค่อย ๆ เปิด ขึ้น เจ้าตัวก็ค่อย ๆ โงหัวขึ้นจากที่ซบเขา และคงเพราะเห็นวากำลัง อยู่กันที่ไหน จึงพยายามออกก้าว--

ซึ่งเป็นความคิดที่ผิดยิ่งกว่าเจ้าเต้าหู้เมื่อครุ่นเสียอีก!

เมื่อก็ผมบอกคุณไปว่า ก่อนเข้ามาในบ้าน เกณฑ์สิทธิ์ได้กำ ถอดรองเท้าให้พีณัฐของเต้าหู้แล้ว แต่ผมยังไม่ได้บอกว่ นอกจาก รองเท้า เจ้าตัวยังสวมถุงเท้านุ่มหนาไว้อีกชั้นหนึ่ง ฉะนั้น ด้วยความ ไม่ระวัง เพียงก้าวเดียวที่พีณัฐของเจ้าหมีน้อยลงน้ำหนักบนพื้น บันไดไม้ขัดมันอย่างหมิ่นเหม่ ร่างของเจ้าตัวจึงสิ้นพรวดชนิดเอา หน้าปักหาแนวบันไดทันที!

จุมุกโด่งเป็นสันของพีณัฐคงมีอันหักบวบ ฟันขาวเรียงสวยก็คง หลุดกระจายไปเพราะแรงกระแทกแล้ว ถ้าไม่เพราะเต้าหู้ทันกระชับ

เจ้าตัวไว้ด้วยอ้อมแขนลื่นแฉะของตัวเอง

จังหวะนั้น น้ำหนักของเจ้านายเอนเข้ามาว่องไว มันถ่วงเต้าหู้ ล้มเจ้าเบาลงบนบันไดจนเจ็บกัน โชคดีที่แขนข้างหนึ่งคว้าราวบันไดไว้ทัน ขณะเดียวกัน ร่างของพีณัฐก็ถลามาทับตัวเขาไว้ หน้าผากโขกกันอย่างแรง ถึงกระนั้นมือของเต้าหู้ข้างที่กอดพีณัฐอยู่ก็ยังรั้งเจ้าตัว แน่นแน่นด้วยความเป็นห่วง

เสียงดังโครม! นี่เองทำให้คุณเครื่องดูดฝุ่นที่อยู่ในห้องเก็บของ ไต่บันไดผวาร้อง “ว้าย! ระวังหน่อย! คะ...คือจ๊ะ ถ้านายทำเขา กระทบแรงๆ ญัฐคงอาจจะอ้วกออกมาก็ได้นะ!”

เต้าหู้หันหน้าไปทางด้านข้าง ร้องบอกทั้งที่จุกและริมฝีปากของพีณัฐยังคงอยู่ข้างแก้มเขา “อะ...ผมขอโทษอะ”

“อ้อ...เจ็บจัง”

เสียงครางของคนที่อยู่ข้างบนตัวเรียกให้เต้าหู้หันกลับมา เขา ต้องพยายามดึงถอยศีรษะตัวเองออกเพื่อให้เห็นถนัดขึ้นว่า พีณัฐ กำลังหน้ามืดและค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น

“พีณัฐ ทนหน่อยนะอะ ผมกำลังจะพาพีณัฐขึ้นห้อง”

“อ่า...ห้องใครอ่า วันนี้ห้องใครดี” เสียงพีณัฐยานคางเหมือน ไม่ใช่ตัวเอง แล้วดวงตาก็ดูล่องลอย

“ห้องพีณัฐไงอะ”

“เออดี แปลกที่ ไม่เคยเลย” พุดจบ แทนที่จะลุกขึ้นไป เจ้านายหนุ่มก็กลับยื่นปากเข้ามาจูบตรงข้างแก้มของเต้าหู้ แล้วค่อยๆ ไล่งไปข้างขากรรไกรคู่ชอกคอก

“พีณัฐอย่าเพิ่งเล่นอะ ผมจี้จี้ ค่อยๆ ลุกนะอะ” เต้าหู้ พยายามใช้มือข้างที่ไม่ได้จับราวบันได ดันร่างพีณัฐห่างไปจากตัว

หากถึงอย่างไร อีกฝ่ายกลับยิ่งดันน้ำหนักลงมา ใช้ปากจับตึงหู

เขานิดหนึ่งแล้วบอกว่า “ช่วย ค่อยๆ ลุกแล้วเนี่ย ฮิๆ ตัวหอมจัง”
คราวนี้แลบลิ้นออกมาเลียข้างคอเขา เต้าหู้จี้จี้เพราะสัมผัสผัดสากๆ
ของปลายลิ้นและลมหายใจอุ่นร้อน “หอม แล้วก็หวานด้วย...”

“พี่ณัฐอย่าเพิ่งเล่นตอสนี่ ผมลุกไม่ถนัด เราต้องไปที่ห้องอะ”

“อา...” เจ้าตัวถอนหายใจหนักหน่วงออกมาทางปาก “โอเค
เราจะ...ไปที่ห้อง...”

เจ้าหมีค่อยๆ พยายามดันตัวลุก หนนี้พี่ณัฐจะรู้เรื่องมากขึ้น
จึงช่วยดึงทั้งตัวเองและตัวเขาขึ้นไป ต่อเมื่อยึดได้เต็มส่วนสูง ก็ยัง
ไม่วายเอียงหน้ามาวุ่นวายกับชอกคอเขา ก่อนค่อยๆ ไส่ลงไปยัง
โหลปลาร้าช่วงที่อยู่ใต้ร่มผ้า

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าทางเดินต่อจากนั้นจะไม่ไ้ระยะทางไกล จึง
นับว่าไม่ง่ายเลย กว่าเต้าหู้จะกะโผลกกะเผลกพาเจ้านายเข้ามาถึง
ห้องนอน

ห้องขนาด 20 ตารางเมตรตกอยู่ในความมืด เต้าหู้รู้ว่าข้าวของ
ที่อยู่ข้างในห้องคงได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเขา หรือไม่ก็สัมผัสได้
ถึงแรงสะเทือน จึงรีบพาดตัวเองกลับเข้าที่กันหมดแล้ว ทันทีที่เปิด
เข้ามา ทั้งห้องตกอยู่ภายใต้ความสงบเรียบร้อยเช่นเดียวกับตอนที่
พี่ณัฐจากไปเมื่อเช้า จะมีก็แต่เสียงปนงิมงานในแต่ละที่ที่เขาพาพี่ณัฐ
ลู่เตี้ยง้านใน

“หืม? เหม็นกลิ่นอะไรเนี่ย”

“ห้องขนาดนี้ เมาน่ะสติถามได้”

“ตาดันัฐไปเมามาจากไหนเนี่ย”

เสียงสุดท้ายคือเสียงของคุณลุงสมุดไน้ตที่นอนอยู่บนโต๊ะ
ทำงาน เต้าหู้สัมผัสตัวจึงเผลอตอบไปว่า “พี่เกณท์บอกว่า วันนี้นัดเจอ
เพื่อนมัธยมกันนะอะ”

“เจ้าพวกนี้ ไม่คิดเลยว่าโตขึ้นมาแล้วจะกลายเป็นพวกหย่าเป”
 พี่ณัฐคงเข้าใจว่าเขาคุยด้วย ระวังที่ก้มลงมาัยงอกเขาและ
 พยายามใช้นิ้วมือปลดเกาะกระดูกเสื่อเช็ดที่เต้าหู้สวมอยู่ จึงจึงมำ
 ตอบว่า “อ้อ...เจอเกือบทุกคนเลย...”

“ขอครีบกพี่ณัฐ ทางขวา” เต้าหู้พยายามบอกเพื่อให้เจ้าตัว
 ก้าวตามไปยังเตียงใหญ่

“ช่วย...ข้างขวาก่อน...” พร้อม ๆ กันนั้น กระดุมเม็ดที่สองปลด
 ออกมาได้ พี่ณัฐค่อย ๆ ชุกนิ้วมือเข้าไปที่อกข้างขวาของเต้าหู้

“แม่เจ้าไว้ย! ซอบน้องณัฐเวอร์ชันนี้สุด ๆ” คุณหมอนข้าง
 ตะโกนโอดลั่นทั้งที่ยังนอนอยู่บนเตียง

“เจ้าหมี” เสียงคุณลุงสมุดไนต์เข้มข้นจากโต๊ะทำงานที่ทิ้งห่าง
 ไปทางด้านหลัง คุณลุงกระแอมแล้วพูดต่อขริม ๆ ว่า “ระวังตัวหน่อย
 นะ”

“ระวังอะไรอะ--”

“บ่นอะไร มานี่น่า” พี่ณัฐไม่ยอมให้เขาพูด ใช้สองมือโน้มให้
 เขาก้มลงมาแล้วประกบริมฝีปากของตัวเองกับริมฝีปากของเขาได้
 เต้าหู้ตกใจเพราะหายใจไม่ทัน กำลังจะยกมือดันพี่ณัฐออก ทว่า
 เจ้าตัวก็ฉวยจังหวะนั้นผลักเขาลงไปนอนบนเตียง เต้าหู้ไม่ทันตั้งขึ้น
 ตามแรงสปริง ร่างของพี่ณัฐก็โถมทับลงมา จับเข้าที่ซอกคอของเขา
 ด้วยริมฝีปากแรง ๆ

กลัวว่าคุณลุงสมุดไนต์จะกังวล เจ้าหมีจึงพยายามงอหัวขึ้น
 บอก “ไม่ต้องห่วงนะอะคุณลุง ผมว่าไม่น่าจะมีปัญหา พี่ณัฐเห็นผม
 เป็นแบบนี้ก็ยังเล่นด้วยเหมือนเดิมเลย”

“เจ้าหมีไงเอ้ย นี่มันหนังสด!” คุณหมอนข้างฮาป่า จ้องมาไม่
 วางตาจากบนที่นอนข้าง ๆ “ทำไมคนที่กลายเป็นคนไม่ใช่เราอะ!”

เต้าหู้เริ่มเอะใจเพราะคำว่า ‘หนังสือ’ เขาเคยได้ยินพีณัฐใช้ คำนี้คู่กับพีเพณท์เหมือนกัน บางทีก็มีคำนี้โผล่ขึ้นมาในหน้าจอ โทรศัพท์มือถือตามแอปพลิเคชันต่าง ๆ ที่พีณัฐเปิด แต่เขาก็ไม่เข้าใจ นึกว่ามันคืออะไร รู้แค่ว่าน่าจะเป็นคำสแลงแปลก ๆ ที่มักทำให้คน หัวเราะ หรือว่า--

ไม่ทันได้คิดไกลไปกว่านั้น พีณัฐก็พรมจูบไล่ขึ้นมาจากหน้าอก ข้างขวาของเขา ครอบริมฝีปากตัวเองลงมาบนริมฝีปากของเขา แล้ว สอดลิ้นเข้ามาพัวพันกับลิ้นของเขาจนเต้าหู้ตื่นตระหนก--คือ ตระหนักที่พีณัฐสอดลิ้นเข้ามาเล่นกับลิ้นของเขา และตระหนักที่ ตัวเองหายใจไม่ทัน--ก็สมัยเป็นตุ๊กตา เขาไม่เคยต้องหายใจเลยนี่นา!

เต้าหู้พยายามจะร้องบอกให้พีณัฐรู้ว่ากำลังทำให้เขากลัว แต่พีณัฐกลับไม่สนใจเลย มือของเจ้าตัวลูปลามไปทั่วร่างใหม่เอี่ยม ของเขา ทำให้เขารู้สึกจี้จ้นต้องบิดเกร็งหนี แต่ยิ่งหนีพีณัฐก็ดูจะ ยิ่งได้ใจทุกหนทุกแห่ง ท่อนล่างของพีณัฐกดท่อนล่างของเขาไว้ไม่ให้ส่าย หลบ รวากับว่ามันกลายเป็นเสาค้ำยันไม่ให้เขาหนีไปไหนได้ เต้าหู้ สัมผัสถึงแรงเต้นโครมครามของหัวใจ มันดัดตัวโลดเต้นราวกับตีพื้น หลังเบาะไปมา ยิ่งพยายามใช้มือดันพีณัฐออกไป มืออีกข้างของ รายนั้นก็ยังกำมือเขากางออก แล้วกดดันตัวเองประกบเขาไว้จนเขา แทบไม่อาจขยับตัว

“อ้อ...อ้อ!”

ได้แต่ดิ้นขลุกขลักอยู่ใต้ร่างของพีณัฐอย่างนั้น ท่ามกลาง ความมืดและเสียงหวีดว้ายของเครื่องเรือนต่าง ๆ ที่ดูจะตกใจกลัวไม่ แพ้กัน ในที่สุดจังหวะที่รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะสำลักลมหายใจ ตาย พีณัฐก็ถอนริมฝีปากออกไปแล้วยกท่อนบนขึ้น

เต้าหู้ควรจะฉวยโอกาสนั้นผลักเจ้านายแล้วลอดหนีออกไป

แต่เขามัวตกตะลึงกับสีหน้าที่ยิ่งเพิ่มความไม่เป็นตัวของตัวเองให้กับ
พีณัฐ มันตรึงแขนขาเขายิ่งกว่าน้ำหนักที่เจ้าตัวใช้กดโถมลงมาที่
ตัวเขาเสียอีก

“พีณัฐ!”

เขาอุทาน ตอนนั้นเอง คนบนตัวค่อยๆ ดิ่งเสื่อไปโลลิดำที่
สวมอยู่ออกทางหัว จากนั้นเลื่อนมือลงไปยังท่อนล่างที่ค้ำยันเขาไว้
ปลดตะขอและรัดชีพากางเกงยีนที่ตัวเองสวมอยู่...

นางนพมาศ

โดยทั่วไป วันอาทิตย์ที่ไม่มีภารกิจ พี่ณัฐจะตื่นเกือบๆ
เที่ยง หลังจากล้างหน้าแปรงฟันแล้วก็จะเดินหึ่งम्मุงเหยงอย่างนั้น
ลงไปกินอาหารที่คุณมทนาเตรียมไว้ให้

แต่หู้ไม่เคยมีโอกาสตามลงไปจึงไม่เห็นว่พี่ณัฐทำอะไรบ้าง
ระหว่างวัน อาศัยคำเล่าของคุณลุงสมุดไน้ตที่บางครั้งพี่ณัฐก็หยิบ
ติดมือลงไป จึงพอรู้ว่าเจ้านายมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งดูภาพยนตร์
หรืออ่านหนังสืออยู่ตามมุมต่างๆ ในบ้าน คุณลุงอธิบายว่า จริงๆ
แล้วนี่ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของงานพี่ณัฐเหมือนกัน โชคดีที่มันเป็นงาน
ที่เจ้าตัวรัก จึงขลุกอยู่ด้วยได้ตลอดเวลา นึกถึงตรงนี้แต่หู้ก็คิดถึง
คำร้องของคุณเครื่องดูฝุ่น เธอช่างน่าสงสารที่ต้องทำงานที่ตัวเอง
ไม่ได้ชอบตลอดเวลา

อาจเพราะเข้านี้เริ่มจะไม่ปกติธรรมดา ลู่ๆ พี่ณัฐจึงเปิดตา
กะพริบถี่ตั้งแต่นาทีที่ 28 ของเวลาแปดโมงเช้า แต่หู้มองไม่เห็น
เพราะพี่ณัฐนอนอยู่บนตัวเขา หันซบแก้มซ้ายลงกับข้างแก้มขวาของ

เขา แต่เขารู้ว่าผีเสื้อตื่นแล้วเพราะขนตาอันอ่อนนุ่มของผีเสื้อสะกิด แก้มเขาแผ่ว ๆ

ลมหายใจอบอุ่นของอีกฝ่ายยังรินไล่ข้างแก้มเต้าหู้เป็นจังหวะ สม่่าเสมอ หัวใจที่เต้นอยู่ในอกก็ยิ่งสะท้อนจังหวะสม่่าเสมอผ่าน ซีโครง กล้ามเนื้อ และผิวหนังเรียบลื่น ต่อมาอย่างผิวหนังเรียบลื่น กล้ามเนื้อ และซีโครงของเต้าหู้ เขาอึดอัด แต่ยอมรับว่ามันเป็นความรู้สึกดี ในที่สุดผีเสื้อจึงค่อย ๆ ยกตัวขึ้น

ดวงตาสีดำกลมโตของเจ้านายรวบรวมจุดโฟกัสมาที่เต้าหู้ หมिन้อยของเรารู้สึกหัวใจเต้นถี่ขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น เจ้านายเองก็ดูจะตกใจลงสยเช่นกัน หัวคิ้วของฝ่ายนั้นขมวดมุ่น รำพึงด้วยเสียงแหบ ๆ

“หน้าเหมือนกับ...” คำพูดหยุดแค่นั้น แล้วเจ้าตัวก็สลดศีรษะแรง ๆ อย่างจะไล่ความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไป ต่อคำใหม่ว่า “ยังไม่กลับอีกหรือ”

เต้าหู้นึกว่าผีเสื้อหมายถึงบนหัวเตียงอันเป็นที่วางประจำของเขา จึงตอบว่า “ผมกลับขึ้นไปไม่ได้แล้วอะผีเสื้อ ตอนนี้ผมไม่ใช่ตุ๊กตาแล้ว”

คนฟังยิ่งกดหัวคิ้วเป็นรอยบุ่ม นอกจากงงแล้วคงรู้สึกสังหรณ์ใจบางอย่าง จึงเริ่มเงยขึ้นลากสายตาไปรอบตัว ครั้นตระหนักว่าตัวเองกำลังอยู่ที่ไหนก็ถึงกับสะดุ้งขึ้นนั่งบนตัวเต้าหู้ “เฮ้ย นี่มันที่บ้าน!”

“ใช่อะ”

รูปร่างของผีเสื้อไม่ถึงกับพอม เนื้อบางส่วนเริ่มยุ่ย แต่บางส่วนก็พอมิแนวกล้ามปรากฏขึ้นรำไร กระนั้น ถ้าเทียบกับร่างใหม่ของเต้าหู้ซึ่งอัดแน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เจ้าตัวก็ดูบอบบางขึ้นมาเลย

ผิวเรียบตึงของพีณัฐมีสีนวล บางช่วงเกิดริ้วลายสีชมพูเพราะการกดทับ ทว่าเจ้าตัวไม่ได้สนใจ ลูกออกจากเต้าหู้

กางเกงผ้าเดนิมถูกปลดซิปตั้งแต่เมื่อคืน แต่ทรงรัดรูปทำให้มันไม่ขยับออกจากร่างพีณัฐ เจ้าตัวกระโดดรูดซิปเหยง ๆ ปากบ่น “เอามาที่บ้านได้ไงวะเนี่ย!”

เจ้าหมีลูกนั่งบนเตียง ท่อนบนของเขาถูกพีณัฐเปลื้องผ้าไปจึงเหลือแต่ผิวขาวใสเหมือนผิวเด็ก มีริ้วลายสีชมพูเช่นกัน ทว่ามันล้วนเกิดจากฝีมือและฝีปากของพีณัฐ เขามองรายนั้นแล้วก็พยายามตั้งคำถามกับตัวเองตามที่พีณัฐสงสัย แต่จนแล้วจนรอดก็ตอบได้แค่ “คงเพราะพีณัฐชอบกอดผมมั้งอะ”

“เอาเถอะ ๆ” เจ้านายคงหาคำอธิบายที่ตึกว่าได้แล้ว ทว่าสีหน้าก็ยังคงอึ้งขำหงุดหงิดขณะยกมือขึ้นเสยผม ผมของพีณัฐเส้นใหญ่และค่อนข้างหนา ด้านข้างและด้านหลังตัดสั้น แต่ปล่อยาวด้านหน้าเกือบทิมลูกตา ดีแต่ว่าปลายตัวดงอนขึ้น

“พีณัฐเป็นอะไรรีเปล่านั้น”

ท่าทางของเจ้านายทำให้เต้าหู้กังวล กังวลเพิ่มจากเดิมที่กังวลอยู่แล้ว จนต้องตื่นเฝ้าดูพีณัฐอยู่ตลอดทั้งคืน

เพราะเมื่อคืน หลังจากเขาอุทานออกมาเสียงดังด้วยความตกใจ พีณัฐถอดเสื้อและรูดซิปกางเกงตัวเองลงแล้วก็เริ่มล้วงมือเข้ามาในกางเกงของเขา ต่อเมื่อเต้าหู้ยังพยายามหลบหลีก มีอนั้นก็เลื้อยขึ้นมากะซากเสื้อของเขาออกแทนอย่างชำนาญ

พีณัฐได้ปลายนิ้วลงบนอกของเขา เต้าหู้จ๊กจี้ ดันซุกซลักและขอร้องให้เจ้านายหยุด

พีณัฐหยุด แต่กลับก้มลงมาจุมพิตแล้วใช้ฟันขบตึงเนื้อของเขาเบา ๆ แทน เต้าหู้พยายามผลักเจ้าตัวขึ้นไป ตอนนั้นเอง เสียงของ

คุณลุงสมุดโน้ตตั้งขึ้น

‘ฟังไม่ได้เลย เจ้าหมอนข้าง!’

ระดับความดังทำให้เด้าหู้ประเมินได้ คุณลุงไม่ได้นอนอยู่บนโต๊ะเหมือนเคย แต่เคลื่อนเข้ามาใกล้ตัวเขามากแล้ว! ตึกตาคหมีน้อยจึงตกใจ เพราะหากพีณัฐหันไปก็พบว่า--

‘พวกนี้ไม่มีอารมณ์กันซะเลย!’ คุณหมอนข้างบ่นตอบจากด้านข้างที่นอน ซึ่งเขากับพีณัฐปลุกปล้ำกันอยู่

คุณลุงสมุดโน้ตไม่สนใจ บอกว่า ‘ผ่านวม มาเถอะ’

และแล้ว แม้ว่าเด้าหู้จะถูกบังคับให้นอนราบอยู่กับเบาะ ทว่าคราวนี้เขายังเห็นชัดว่าคุณนำผ้าผ่านวมลุกขึ้นเต็มความสูงของเธอ ทางแขนขาแล้วโดดเข้ารัดพันอะไรบางอย่างทางด้านหลังตามคำสั่งของคุณลุงสมุดโน้ต เด้าหู้รู้ว่าของอย่างนั้นคืออะไรก็ได้ยินเสียงของคุณแก้วทำงานไม้ของพีณัฐ

‘จะเอา...จะเอาอย่างนี้จริง ๆ เหรอลุง’

‘ไซลิ ไม่งั้นเด้าหู้เสร็จแน่!’

‘ตะ...เดี๋ยวอะ จะทำอะไร--!’

ไม่มีคำตอบจากคุณ ๆ เหล่านั้น แม้แต่พีณัฐก็ยังไม่สนใจเขาเลย

ดวงตาของเด้าหู้เบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นเงาทะมึนของอะไรบางอย่างเคลื่อนมาอยู่เหนือพีณัฐทางด้านข้าง มันคือคุณแก้วที่มีคุณนำผ้าหม่นวมรัดพันไว้พอนุ่ม คุณลุงบอกว่า ‘ตอนนี้ละ!’ แล้วภาพถัดมา คุณแก้วก็ติดตัวเองขึ้นสูงแทบจุดเพดาน ก่อนตกลงมากระแทกศีรษะที่ณัฐดัง**ตุบ!** ถัดจากนั้นพีณัฐก็คออ่อนซบเด้าหู้มากระทั้งเข้า!

อย่างไรก็ตาม คนที่เขาห่วงดูจะไม่เป็นอะไรมากอย่างที่คิด

แถมมองกลับมาที่เขาอย่างกังวลกว่า

“แม่เจอยังวะเนี่ย”

“คะ...คุณป้า--”

“อยู่ในนี้อย่าไปไหนนะ!”

“ฮะพี่ณัฐ”

รายนั้นยังคงไม่สนใจ แผ่นแปะลิวออกไปจากห้องราวกับต้องลมปลิว

จวบจนประตูห้องหับสนิทลงนั้นละ คุณลุงสมุดโน้ตจึงลุกขึ้นยืนบนคุณโต๊ะทำงานไม้ หันมาถาม “สรุปว่าน้องณัฐไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“นั่นสิ หนู...หนูแผลออกแรงมากไปหน่อย” คุณเก้าอี้คร่ำครวญด้วยลักษณะของคนที่ปราศจากความมั่นใจ

“ไม่เป็นอะไรหรอกน่า” คุณหอมอนข้างพูดอย่างรำคาญบนที่นอนข้าง ๆ เต้าหู้ “วิ่งไปอย่างนั้นคงกลัวแม่รู้มากกว่า”

เต้าหู้หันไปง “คุณป้ารู้อะไร แล้วทำไมต้องกลัวฮะ”

พอดีคุณโต๊ะทำงานตั้งอยู่ใกล้ประตูมากที่สุดร้องขึ้นว่า “น้องณัฐแลนกลับมาแล้ว!” ข้าวของแต่ละชั้นจึงรีบกลับสู่สภาพนิทราตามเดิมด้วยความเคยชิน ซึ่งนับเป็นภาพน่าตลก เพราะในความจริงยังงใจเจ้าของเสียงผีเพ้ายอมไม่ได้ยินเสียงสนทนาของเครื่องเรือนอยู่แล้ว

ประตูเปิดออก พี่ณัฐก้าวเข้ามา เต้าหู้สังเกตเห็นว่าผิวของเจ้าตัวตรงช่วงคอและหน้าอกเริ่มฉ่ำวาวเพราะมีเหงื่อผุด เห็นเขายังนั่งง เจ้าตัวก็พูดตั้งขึ้น “อ้าว ทำไมยังไม่ใส่เสื้อ”

อย่างเงียบเชียบ คุณน้ำผ่านวมค่อย ๆ ขยับชูเสื้อเซ็ทของเต้าหู้ หนุนขึ้นมาเล็กน้อยเพื่อให้เขาหุบสะดอก

“ขอบคุณค่ะ”

พีณัฐกำลังก้าวหย่ง ๆ มาหยิบเสื้อโปโลสีดำของตัวเองเช่นกัน ได้ยินเต้าหู้พูดอย่างนั้นปลายนิ้วของเจ้าตัวก็ชะงักลงน้อย ๆ สีหน้าหดหู่ แม้แต่เสียงก็อ่อนเบาลง

“ขอโทษ” คนพูดจ้องตรงมาที่เขาแล้วพ่นลมหายใจยาว “แต่พีให้เรายู่นานไม่ได้”

คล้ายเพื่อจะตัดบทความรู้สึกนั้นอย่างรีบเร่ง พีณัฐสวมเสื้อโปโลไว ๆ ประโยคต่อไปชัดเจนขึ้น “ตามมาเบา ๆ นะ เดี่ยวจะเรียกแท็กซี่ให้ เมื่อคืนเมาเลยไม่ได้ขับรถตัวเองกลับมา”

“ไม่ต้อง--”

“ซูว์” พีณัฐใช้นิ้วแตะปากตัวเอง ลดกายลงนั่งใกล้ ๆ บอกพลางช่วยเต้าหู้สวมเสื้อและกอดกระดุมให้ “แม้อยู่หลังอยู่ข้างล่าง”

“อ้าว--”

โดยไม่มีคำพูด พีณัฐใช้สีหน้าบอกให้เขาเงียบเสียง ต่อเมื่อจบกระดุมเม็ดที่สาม เจ้าตัวก็ยึดร่างสูงขึ้นแล้วพยักเป็นเชิงให้ตามมา

เต้าหู้ยอมลุกอย่างว่องไว จรดปลายเท้าแผ่วเบาแบบเดียวกับพีณัฐตรงออกจากห้อง ตอนแรกตัวหว่างช่องประตูยังได้ยินเสียงคุณหมอนข้าง “นี่ไง คิดไว้ไม่ผิด--”

เจ้านายก้าวนำลงบันได พยายามระวังไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้าหรือกระทั่งไม้ล้ม ครั้นลงถึงพื้นล่าง เต้าหู้ชะงื่อเห็นว่าคุณมทนายยังทอดร่างเงียบงันอยู่บนคุณโซฟา ท่าทางแจะนอนต่อที่นี้ทั้งคืนแล้ว ก็ตื่นสายผิดปกติ

ทุกอย่างควรจะเป็นไปด้วยดี พีณัฐนำเขาก้าวถึงข้างคุณโซฟาแล้ว อีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงประตูด้านหน้า หากทว่าจู่ ๆ ความเงียบกลับถูกทำลายเพราะเสียงเห่ากระโชก!

“ไอ้!” พี่ณัฐหน้าเสีย ไม่ได้เปล่งเสียงออกมา เพียงแต่ขยับปาก
เป็นคำ

ไม่เพียงเท่าใส่เต้าหู้ เจ้าหมาอ้วนหน้าย่นยังเกาะกรงเข่าเป็น
บ้าเป็นหลัง พี่ณัฐหันไปยกนิ้วแตะปากใส่มันแทบไม่ทัน

เมื่อเจ้าขึ้นชายเจียบ ทั้งพี่ณัฐและเต้าหู้จึงเพิ่งได้ยินเสียงใหม่
“อ้อ...”

คุณมทนาตรงและเริ่มขยับตัว!

พี่ณัฐรีบโบกมือให้เต้าหู้เร่งไปที่ประตูก่อน เจ้าหมีพยัก
ค้อย ๆ กระดองกระแ่งตรงไปจนถึงบานประตู กำลังจะยกมือเลื่อน
คันจับก็พอดีมีเสียงดังแทรก “ณัฐจะออกไปไหนหรือลูก”

คุณมทนาตื่นแล้ว!

พี่ณัฐที่จ้องมองเขาแต่ต้นถึงกับสะดุ้งหันไป เต้าหู้เองก็ตัวแข็ง
เหมือนถูกสาปตรึงอยู่กับที่

“เอ่อ...พอดี เพื่อนผมมาหา--”

ดูท่า คุณมทนาจะไม่ได้สนใจฟังลูกชายเลย พี่ณัฐของเต้าหู้
ยังไม่ทันพูดจบเธอก็โพล่งขึ้นใหม่ว่า “เจ้าชายน้อย! ตื่นแต่เช้าเชียว
วันนี้”

เต้าหู้จึงต้องหันกลับมางอแง

พี่ณัฐชักคิ้วฉงน คงงงว่าทำไมเขาจึงรู้จักกับมารดาตัวเองได้
ผู้เป็นแม่กลับเป็นฝ่ายลุกขึ้นจากคุณโซฟามาอธิบายแทน “นี่
เจ้าชายน้อย พ่อเป็นคนส่งมาให้เราไงจะลูก เจ้าชายน้อยชื่อเต้าหู้”

“เต้าหู้?”

“เจ้าชายน้อยจะพักอยู่กับเราที่นีนะจ๊ะ จริงสิ--” เธอยกนิ้วขึ้น
อย่างนึกอะไรได้ “เมื่อคืนแม่ก็เผลอหลับไป หนูไปนอนห้องที่ป้าจัด
ไว้ให้มั๊ยลูก”

“คือ--”

เห็นเต้าหู้กระอักกระอ่วน พี่ณัฐก็ชิงตอบว่า “ชะ...ใช่แม่” พลางปราดเข้าไปถึงตัวคุณมทนาในทำนองขวางระหว่งเธอกับเต้าหู้ไว้ จากนั้นยกแขนต้อน “แม่เพิ่งตื่น ไปล้างหน้าแปรงฟันก่อนดีกว่านะ”

“จริงด้วย พี่ณัฐเองก็ลืมแปรงฟัน!” เต้าหู้อุทาน

พี่ณัฐปิดตาดยืดยาวเหมือนเจ็บปวด พลอยต้องหยุดเท้าเพราะคุณมทนาหมุนตัวมาที่เต้าหู้อีกครั้ง

“อ้าวเหร้อจ๊ะ แล้วหนูล่ะ”

“ผมไม่เคยแปรงฟันมาก่อนเลยชะ”

“ตายแล้ว ไหงเป็นงั้น เดี่ยวแมงกินฟันหมดพอดี มะ ป้าพาไป พี่ณัฐเองก็ไปแปรงแล้วเดี๋ยวลงมากินข้าวนะ” คุณมทนาปลดมือลูกชาย แล้วก้าวมาหาสมาชิกใหม่ของบ้าน ปากบ่น “ตายจริงพ่อ นี่มันก็โง่ง วันนี้อาตมิตินสายนี่มันทำอะไรไว้ให้ลูกกินเลย”

“ไม่เป็นไรครับแม่ นี่วันอาทิตย์ณัฐไม่ได้ออกไปไหน”

“อ้อ! ดีจริง”

พี่ณัฐใช้วงแขนรั้งให้คุณมทนาก้าวห่างจากเต้าหู้ออกไปใหม่ “แม่ไปแปรงฟันเถอะ เดี่ยวณัฐจัดการเจ้านี่เอง”

‘เจ้านี่’ ถูกลากแขนกลับขึ้นมาในห้องนอนพี่ณัฐอีกครั้ง เจ้าของห้องปิดประตูแบบเบาราวกับพยายามจะระงับอารมณ์ของตัวเองเองไปด้วย ตอนนั้นเอง สมาชิกในห้องต่างแอบเปิดตาขึ้นข้างหนึ่งด้วยความสนใจ บางรายซุบซิบกันอย่างสงสัย เฉพาะคุณหมอนข้างที่ซ้ำดัง

“อ้าว ยังไม่หน้าใจเรอะ พวกเขามาห้องนอนอีกนี่!”

ปกติเต้าหู้เป็นตุ๊กตาทามีจิตใจดี แต่ผมคงต้องบอกคุณว่า ต่อให้เป็นคนจิตใจดียังไง ก็ต้องมีสิ่งที่ไม่ชอบหรือหมั่นไส้อยู่บ้าง เหมือนกัน สำหรับเต้าหู้ คุณหมอนข้างคือของสิ่งนั้น

ด้วยเหตุนี้เขาจึงแสร้งทำเป็นหูทวนลมเสีย แล้วพูดกับพี่ณัฐว่า “แปรงสีฟันของผมน่าจะอยู่ที่ห้องข้างๆ นี่อะ เมื่อบานคุณป้าช่วยจัด”

นี่คือสิ่งที่คุณมทนาถุ่นวายทั้งป่ายวาน และทำให้เธอเหนื่อยอ่อนจนนอนหลับยาวนานเป็นคืนแรกในรอบปี เต้าหู้เกรงใจคุณป้าอยากบอกว่าคุณป้าไม่ต้องจัดห้องใหม่ให้ก็ได้ เพราะยังไงเขาคงมานอนกับพี่ณัฐอยู่ดี ต่อเมื่อเห็นคุณมทนามีความสุขกับการได้จัดห้องรับรองแขกที่ไม่เคยมีมาในรอบหลายปี เต้าหู้จึงเกรงใจซ่อนไปในความเกรงใจอีกที และคิดว่าเอาไว้บอกพี่ณัฐแทนดีกว่าว่าเขาไม่นอนห้องนั้นหรอก เขาจะนอนกับพี่ณัฐ

หากถึงอย่างไร เพราะตั้งแต่เข้ามานี้ พี่ณัฐดูไม่ใช่พี่ณัฐคนเดิมที่เคยคุยเล่นหรือกอดเขา เต้าหู้จึงไม่กล้าปริปากพูดเรื่องนี้ขึ้นมาเสียเฉยๆ

พี่ณัฐเองก็ดูจะไม่ได้สนใจคำที่เขาพูดเช่นกัน หลังจากตรวจประตูว่าปิดสนิท เจ้าตัวก็ก้าวล้ำเต้าหู้ไปสู่ด้านในห้อง เต้าหู้เห็นป่าของพี่ณัฐลอยสูงและต่ำลงซ้ำๆ สองสามครั้ง จากนั้นจึงหันมาจ้องตรง ดวงตาดูดัน

“ตกลงมึงเป็นใคร”

แววตาและน้ำเสียงของคนถามช่างชิงชังท่าเห็น ไรหนวดขึ้นเป็นตอๆ รอบริมฝีปากและปลายคางทำให้พี่ณัฐดูเข้มขึ้น ทุกอย่างนั้นตริ้งให้เต้าหู้หนึ่งอยู่กับที่ด้วยความรู้สึกหวิวไหว “อะ...ผมคือ--”

คำพูดหยุดเพียงปลายลิ้น เพราะจู่ๆ เสียงของคุณหมอนข้างดังชัด “อย่าบอกเชียวนะว่าแกคือตุ๊กตาทามี!”

เท่านั้นในห้องก็เกิดอึ้งอลด้วยความงงวย

แต่หัวไม่เข้าใจเจตนาของคุณหมอนข้างเช่นกัน ปกติคุณหมอนข้างก็ชอบพูดอะไรประหลาด ๆ ที่สมาชิกส่วนใหญ่ในห้องแคบ ๆ นี้ไม่เข้าใจ นอกไปจาก--

“บอกไปว่าเราจำไม่ได้”

คุณลุงสมุดโน้ต!

นั่นยิ่งทำให้เขาวางตัวไม่ถูก แต่หัวคิดเสมอว่าคุณหมอนข้างมักมีเจตนาไม่ดี (ซึ่งอันที่จริงเขาก็รู้แหละว่าตัวเองต่างหากที่มีเจตนาไม่ดีกับคุณหมอนข้างมากกว่า) เขาอยากเอาชนะเจ้าตัวด้วยการบอกพินิจฐไปตรง ๆ ทันทีทันใด แต่คำสำคัญของคุณลุงสมุดโน้ตนั้นคล้ายแกล้งเห็นด้วยกับคุณหมอนข้าง แล้วประเด็นสำคัญก็คือ คุณลุงสมุดโน้ตเป็นคนที่แต่หัวเคารพรัก

ในที่สุด ทั้งที่ยังไม่เข้าใจเหตุผลเอาเสียเลย เจ้าหมีน้อยของเราจึงต้องยอมตาม “ผมจำไม่ได้ซะพินิจฐ”

“จำไม่ได้?” พินิจฐไม่ได้เสียงดัง แต่เข้มข้น หน้าที่นัวขึ้นอย่างชัดใจ “หมายความว่าไง”

“ผม...” เขาก้มหน้า สายตาลอบปรายไปยังคุณลุง หน้านั้นขยับตาเคย้นคะยอ

“ผม...จำไม่ได้จริง ๆ ซะ”

“อะไรของมึง”

ต่อเมื่อเห็นเขายังนิ่งทื่อ ความโกรธของพินิจฐก็ดูจะพุ่งขึ้นอีก ถึงกับผลึกไหลเขา ทั้งที่ตัวเองก็ตั๊กกว่าเขาพอสมควร

“บอกมาเดี๋ยวนี ก่อนที่กูจะจับมึงส่งตำรวจ!”

“ไม่ได้นะ!” คุณลุงสมุดโน้ตเสียงดังขึ้นมา

แต่หัวถึงกับสะดุ้ง “มะ...ไม่ได้นะซะ!”

“ทำไม่ได้!” พี่ณัฐวัดเสียง แล้วคงเพราะท่าทางของเขา
เจ้าตัวหรีตาลงคล้ายประเมิน เสียงเบาทว่าเย็นเยียบลง “มึงเป็นใคร
ก็ไม่รู้ จู๊ๆ โผล่มาอยู่...”

เพราะเจ้าตัวไม่อาจต่อคำในทันที เต้าหู้จึงเงยหน้าช่วยใน
ฐานะตุ๊กตาที่ดี “ข้างเตียงอะ”

“นั่นละ!” ไม่รู้ว่าทำไมพี่ณัฐต้องหน้าแดงขึ้นด้วย คำพูดก็ราว
กระชั้นคล้ายเพื่อกลบเกลื่อนอะไรสักอย่าง “โผล่ที่ไหนก็ไม่ได้อ
หมายความว่ามึงจะมาอยู่ที่นี่ได้ แล้วก็อย่าแม้แต่จะคิดบอกแม่ว่า
เกิดอะไรขึ้นเมื่อคืน!”

คนพูดก้าวรุกรูมาประชิด และชี้นิ้วใส่หน้าจนเต้าหู้ต้องถอยกรูด
หลังชนตู้เสื้อผ้า

“อะ...ผมไม่บอกอะ” เจ้าหมีละล่ำละลัก น้ำอุ่นๆ ปรี๊ดขึ้นคลอ
ตา

บางอย่างในสายตาและสีหน้าของพี่ณัฐทำให้เต้าหู้รู้ว่าคน
น่ารักอย่างพี่ณัฐกำลังใจอ่อนลง เขาจึงค่อยๆ ก้มหน้าเอียงแก้มลง
ไปถูนิ้วของพี่ณัฐ จ้องตาเว้าวอน

“ทำบ้าอะไรของมึงเนี่ย!” พี่ณัฐดึงนิ้วกลับไป ดูตกใจแปลกๆ
จนหน้าแดงถึงใบหู แต่แล้วก็ยังพยายามบังคับตัวเองให้เสียงแข็ง
“ออกไปจากบ้านนี้ได้แล้ว!”

“แต่ว่า--”

“ออกไป!” พี่ณัฐใช้มือผลักข้างแขนเต้าหู้อย่างแรงให้เซไปทาง
ประตูห้อง แต่เพราะเขาตัวใหญ่กว่าจึงแทบไม่สะทกสะท้าน

ใจต่างหากที่สะทกสะท้าน

“พี่ณัฐอะ คือผม...” น้ำตาของเต้าหู้เริ่มหยดเผาะๆ แต่พี่ณัฐ
ยังคงใจแข็ง ออกแรงผลักมากกว่าเท่าจนเขาเซเซตตๆ ออกจากห้อง

ได้สำเร็จ แล้วต่อไปตามทางเดินสู่บันได ลงบันไดมายังโถงล่าง

คุณมณฑาล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้ว กำลังเตรียมอาหารอยู่ในส่วนครัว ได้ยินเสียงตึงตังโหวกเหวก เธอจึงเงยขึ้นมา ดวงตาได้แว่นกรอกระเบิกโตทันทีที่เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น

“ณัฐ! อะไรกันเนี่ยลูก!” คนเสียงแหลมถลามาถึงตัวพีณัฐกับเต้าหู้ยักอย่างรีบร้อน เสียงรอกเท้าแตะที่สวมอยู่กระทบพื้นปูกระเบื้องดังสวบ ๆ

พีณัฐกัดกราม เห็นได้ชัดว่าพยายามสุดลมหายใจเข้ายาวลึกเพื่อสะกดอารมณ์ มือข้างที่เพิ่งปล่อยจากเต้าหู้ยกขึ้นเสยผมลวก ๆ แรง ๆ ด้วยอาการหงุดหงิด

เมื่อหันกลับมาตอบมารดา พีณัฐก็ยังไม่วายเสียงดังอย่างระงับอารมณ์ไม่อยู่ “เราจะให้อันนี้มาอยู่ที่นี้ไม่ได้นะแม่ เป็นใครก็ไม่รู้ ถ้าวันดีคืนดีพาพวกมายกเค้าเราหมดบ้านจะทำไง!”

“เจ้าชายน้อยจะมายกเค้าบ้านเราทำไมล่ะลูก--”

พีณัฐไม่ฟังเสียงแม่ คว่าต้นแขนเต้าหู้ลากต่อไปถึงบริเวณที่คุณโซฟาตั้งอยู่ ทันใดนั้นเสียงเท้าของเจ้าชั้นช่ายดังขึ้นพร้อมเสียงวิ่งตะกุกตะกวยพุ่งเข้ามา

“ขึ้นช่าย!” คุณมณฑาอุทานตกใจ หลังลงมาจากข้างบน เธอคงพลอปปล่อยมันออกจากกรง ด้วยลืมนึกไปว่าจะไม่ปลอดภัยกับสวัสดิภาพของสมาชิกใหม่ในบ้าน

“ไอ้ชั้นช่าย!” พีณัฐพลอยร้องอีกคน แล้วโดยอัตโนมัติ เจ้าตัวตั้งแขนของเต้าหู้ไปหลบอีกด้านของตัวเอง ทันเวลาก่อนที่เจ้าหมาอ้วนจะทันอ้าปากฝั่งซ้ายบนน่องเขา

แต่เพราะพื้นบ้านปูกระเบื้องเป็นมันลื่น และเจ้าชั้นช่ายมวลงมากจนยากจะติดเบรค ร่างตุ้มตุ้ยของมันจึงแฉลบเข้าหาคุณมณฑา

อย่างปัจจุบันทันด่วน!

เท้าขวาของหญิงสูงวัยกระตุกกระถด ร่างอวบเสียหลัก หายหลัง เสียงกำไลกระทบกันเมื่อแขนไขว่คว้าอากาศอย่างจะหาหลักยึด “ว้าย!”

“แม่!”

“คุณป้า!”

“โน้...!” แม้แต่คุณโซฟาที่อยู่ใกล้ ๆ ก็กรีดร้อง

เต้าหู้สลัดหลุดจากกำมือของพีณัฐ อาศัยร่างยาวโฉบเข้ารวบ คุณป้าไว้ แล้วหมุนตัวรวดเร็วเพื่อให้ตัวเองเป็นกั้นชนระหว่างขอบที่วางแขนโซฟาแข็ง ๆ กับคุณป้าได้ทันพอดี

“เจ้าชายน้อย!” คุณป้าร้องตกใจเมื่อร่างของกั้นชนกระทบของดังกล่าวจนสะทอนขึ้นมาแล้วหยุดนิ่งเหมือนเจ็บจุก

เหมือนกับที่เขาบอกว่า เมื่อเรื่องมหัศจรรย์หนึ่งเกิดขึ้น
แล้ว ความมหัศจรรย์ชั้นถัด ๆ ไปก็จะตามติดมา ความมหัศจรรย์ที่
ผมว่าเป็นเหตุการ์ณเดจาวูที่เกิดขึ้นในบ้านธรรมดา ๆ ของหมู่คน
ธรรมดาพวกนี้

เจ้าหมีน้อยของเราต้องกลับมาถอดเสื้อให้คุณมทนาช่วย
ทายาให้อีกครั้ง ต่างเพียงวันนี้เป็นยาแก้ฟกช้ำ แทนที่จะเป็นยาทา
แผลสดแบบเมื่อก่อน

“น่าสงสารจัง คุณซี แผลเมื่อก่อนก็ยังไม่หาย ตัวก็มาแดงเป็น
จ้ำ ๆ ไปหมดอย่างนี้”

เต้าหู้หนึ่งหันหน้าไปอีกทาง เขาจึงไม่เห็นว่พีณัฐที่นั่งอยู่บน
เก้าอี้อ้อมฝั่ง คุณจะมีสีหน้าแดงเป็นจ้ำ ๆ ขึ้นมาเช่นกัน

ระหว่างนั้น คุณโซฟาที่รองรับร่างของทั้งเต้าหู้กับคุณมทนา

ออกปากโอด “เพราะยายบ๊องแท้ ๆ ไอ่ไม่ได้ตั้งใจจะเม้กยูเอิร์ทเลยนะ”

เต้าหู้เลือกตอบกลาง ๆ ไม่ให้คุณมทนาสงสัยว่าเขากำลังคุยกับใครอื่น “ไม่เป็นไรอะ”

“ป่าขอบใจมากนะลูก ถ้าไม่ได้เจ้าชายน้อย ป่ามีหวังแยกว่าหนูแน่ คนแก่น่ะ”

พูดจบ สายตาได้แว่นกรอบกระของคุณมทนาจึงปรายไปทางด้านหลังตรงจุดที่ถูกขายนั่งอยู่ แรงกดจากมือเธอน้อยลง พลอยดึงให้เต้าหู้หันตามมา

ขณะนี้ สีหน้าของพีณัฐหวนกลับมาเป็นปกติแล้ว แต่เพราะคำพูดนั้นทำให้เจ้าตัวหน้าคิดว่า ในที่สุดยักษ์คอปลงกระแทกเสียงว่า “ก็ได้ ๆ! เห็นว่ามึงช่วยแม่กู จะให้อยู่ที่นี่ไปพลาง ๆ ก่อน”

สายตาดุของคนที่พูดตัวดลงไปยังหมาอ้วนที่ถูกจับนั่งอยู่บนตัก เจ้าขึ้นซ้ายชูคอตัวพองด้วยความผยองที่ทำให้เต้าหู้เจ็บได้ ครั้นสบสายตานั้นของเจ้านายจึงมีอันคอดตกลง

“เพราะแกลเลย ใจหมาง!” พีณัฐอุบอับแล้วอุ้มเจ้าอ้วนเดินไปทางหลังบ้าน

คุณป่าเหลียวตามจนแน่ใจว่าลูกชายอยู่ห่างไปมากแล้ว จึงหันมาขำคิกให้เต้าหู้ “ดินะ ที่ป่าแสดงละครเก่ง”

“นี่คุณป่า...?”

คุณมทนายิ้มขยิบตา

คุณโซฟาถึงกับเสียงสูง “เวท! เร็ยลลี้?”

ถึงเต้าหู้จะยังปวดหลังอยู่สักหน่อย เขาก็พลอยยิ้มบอกผู้อาวุโส “ขอบคุณมากนะอะ”

คุณมทนาพยักพกลางลูบป่าเขาเบา ๆ หยิบเสื้อให้เขาสวม

“เดี๋ยวป่าเอายาไปเก็บก่อน”

เธอขยับตัวจะสวมรองเท้าแตะ แต่ครั้นเห็นเต้าหู้ค่อมองอยู่ ก็ยั้งช้า แล้วตัดสินใจไม่สวม ก้าวเท้าเปล่าไปยังด้านหลังแพนทรีซึ่งมีตู้ยาสามัญประจำบ้านอยู่ตรงนั้น

เจ้าหมีถอนหายใจ คุณป่าเข้าใจผิดว่าเขากลัวเธอจะลื่นเพราะรองเท้าอีก แต่นั่นเป็นเรื่องดี...

ทั้งที่ยังยกหลังอยู่บ้าง เต้าหู้ค่อม ๆ ลดร่างมนุษย์ของตัวเองลงจากคุณไซฟามาที่พื้น ยิ้มให้คุณรองเท้าแตะทั้งสองข้างที่อยู่ในสภาพนิทรา

“ขอบคุณคุณรองเท้าแตะข้างขวามากนะฮะ ที่ช่วยผมไว้”

เห็นท่าทางและได้ยินคำเขา คุณไซฟาหลุดตาโต เสียงสูงกว่าเก่า “เวท เร็วลึ!”

นั่นเอง คุณรองเท้าแตะข้างซ้ายจึงเบิกตาขึ้นบ้าง ในขณะที่คูร์กของเธอยังหลับตาสนิทเหมือนไม่ได้ยิน

เต้าหู้อธิบายให้ข่าวของฟังว่า “ใช่ฮะ เมื่อกี้ขึ้นซ้ายวิ่งมาจะกัดผม ถึงมันเจ็บปวดคุณป่าแต่ก็ไม่มากพอให้คุณป่าล้ม คุณรองเท้าแตะข้างขวาคงเห็นว่าผมอยู่ในตำแหน่งที่น่าจะช่วยคุณป่าได้ทัน ก็เลยออกแรงขยับตัวให้คุณป่าเสียหลัก เพื่อให้ผมได้ช่วยคุณป่าไว้ และพี่ณัฐจะได้ยอมให้ผมอยู่ที่นี้ต่อไป คุณป่าน่านักมากกว่าตั้งเยอะ คุณรองเท้าแตะข้างขวาคงเหนื่อยมากเลยใช่มี๊ยะฮะ กว่าเจดิงเท้าคุณป่าให้ขยับไปอย่างนั้นได้”

“หนวกหูซะม๊ัด” ในที่สุดคุณรองเท้าแตะข้างขวาก็ลืมตา ขุ่นเขี้ยวขึ้นข้างหนึ่ง “ฉันก็แค่หลบเพราะหวาดเสียวเจ้าหมาบ้าเท่านั้นละ เรื่องอะไรจะต้องไปช่วยพวกฐานันดร--”

ไม่ทันพูดจบ เสียงจ๊ิบก็ดังขึ้น

คุณรองเท้าแตะข้างขวาตาโตเพราะถูกครู่รักของตัวเองขโมย
หอมแก้มเข้าให้ “พี่ชายน่ารักจริงๆ”

“ก้อซ!” คุณโชไฟยังไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง “วีอท
แฮพเพ่น ทู ดิส แมน?”

พลัน ‘ดิส แมน’ เปิดตาทั้งสองข้างร้องขึ้น “เจ้าหมีระวัง!”

ท่าทางของคุณรองเท้าแตะข้างขวากระตุ้นให้เต้าหู้เหลิยวหลัง
ไป ปรากฏว่าพีณัฐก็ก้าวกลับมาถึงตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

“แอบคุยกับใคร!” เสียงถามห้วน แต่ก่อนข้างเบาคงเพราะ
เกรงคุณมทนาจะได้ยิน

เต้าหู้หน้าม่อย “อะ...ผมเปล่า--”

“ก็เห็นอยู่ว่าคุยไหน! เครื่องดักฟังเธอ” ร่างสูงของพีณัฐย่อ
ต่ำลงมากอดเข้าข้างกัน พยายามก้มหาของพิสดารที่วานันได้โตะ
รับแขก ขณะเดียวกันก็ใช้ศอกข้างหนึ่งดันอกเต้าหู้ให้ถอยไปจนชน
ขอบที่นั่งของคุณโชไฟ

เต้าหู้ถึงกับหลังแอ่นร้อง “อ๊อ!”

“เจ้าชายน้อย?” คุณมทนายื่นหน้าออกมาจากหลังตู้ยา
ระหว่งที่เธอก้าวตบตีมาเล็กน้อยด้วยความเป็นห่วง พีณัฐก็หน้า
เหวอ แก่สถานการณ์ด้วยการวาดแขนข้างที่ตองเขาเมื่อครู่ออกไป
โอบหลังเขาไว้แทน

ผู้เป็นแม่เห็นลูกชายอยู่กับสมาชิกใหม่ในบ้าน จึงถามว่า
“เต้าหู้เป็นอะไรเธอลูก”

“ยังปวดนิดหน่อยนะแม่” มือของพีณัฐกระชับเนื้อเต้าหู้แน่น
เข้าเป็นสัญญาณว่าอย่าพูดมาก “ท่าทางวันนี้ณัฐจะต้องพาไปหา
หมอ”

“แม่แล้ว!” คุณรองเท้าแตะข้างขวาร้องขึ้นทันที

“แย่งชิงใจง่าพี่ชาย”

คุณรองเท้าแตะข้างขวาตอบคู่รักของเขาว่า “ก็เจ้าหมีเป็นตุ๊กตา ถึงตอนนี้ก็จะกลายเป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่รู้ว่่าจริง ๆ แล้วเป็นแค่มายาภาพรีเปล่าน่ะสิ ถ้าหมอตระจเจอว่่าข้างในเจ้าหมีไม่ใช่คน...” เสียงอธิบายทอดยาวอย่างครุ่นคิด และแล้วคุณรองเท้าแตะข้างขวากถามเครียด “แกจะดูแลตัวเองได้มั๊ย”

“ผม--”

“ไม่ได้” อีกฝ่ายสรุปได้ทันที

คุณโซฟาปวดเศียร “โซ จะม่ใครพอไปช่วยดูแลไว้ได้ละ!”

แต่เดิมห้องนอนข้างห้องพีณัฐถูกใช้เป็นห้องพักสำหรับแขก แต่บ้านนี้แทบม่มีแขกมาเป็นสิบปีแล้ว มากที่สุดคือพีเกณท์เพื่อนสนิทของพีณัฐมาแล้วมาขออาศัยบ้างนาน ๆ ที ซึ่งหลายทีก็นอนในห้องพีณัฐเองนั่นละ เมื่อวานคุณมทนาจึงจัดห้องนี้ให้สำหรับเจ้าชายน้อยของเธอ ไม่ลืมแขวนอักษรตัว T ไว้ที่หน้าห้องด้วย

ถึงตอนนี้ อักษรดังกล่าวจะขัดสายตาพีณัฐโซอยู่ เจ้าตัวหน้ายุ่งทันทีที่ก้าวนำเต้าหู้มาแล้วเห็นเข้า แต่ม่ทันพูดหรือทำอะไรต่อ เพราะได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นแว่ว ๆ จากข้างในห้องพักของตัวเองเสียก่อน

คนที่ลากเต้าหู้ขึ้นมาชั้นบนบ้าน เปลี่ยนเป้าหมายไปที่ลูกบิดประตูห้องพักตัวเองแทน ต่อเมื่อเห็นว่าเต้าหู้ยื่นมือจะบิดลูกบิดห้องตัว T พีณัฐก็ออกคำสั่ง “ตามกูมานีก่อน!”

กว่าจะผลุนผลันเข้ามาถึงโทรศัพท์มือถือที่ตกอยู่บนเตียงนอนยุ่งเหยิง สายเรียกเข้าก็หลุดไปแล้ว พีณัฐหยิบดูหน้าจอแล้วมุ่นคิ้ว เต้าหู้ยืนอยู่ข้างหลังและตัวสูงกว่า ทำให้มองผ่านบ่าเจ้าตัวไปเห็นได้

ไม่ยากกว่าเป็นชื่อ แม่

“สงสัยแม่เปลอนั่งทับโทรศัพท์อีกแล้ว”

ระหว่างที่พีณัฐถอนหายใจรำคาญ เต้าหู้ก็หันไปขยิบตากับคุณโตะแก้อัทำงานบริเวณหน้าห้อง

ทุกอย่างเรียบริ้อย!

หลังจากเมื่อครู่ คุณโซฟาและคุณรองเท้าแตะทั้งสองข้างช่วยกันคิดหาตัวช่วย แล้วเห็นตรงกันว่าหากเต้าหู้ต้องออกจากบ้าน คุณลุงสมุดไนต์น่าจะฟังพาได้มากที่สุด เพราะแกปราดเปรื่อง ทั้งยังถูกหยิบออกไปข้างนอกบ่อยจนรู้รอบ ในที่สุดคุณโซฟาจึงสะกิดคุณโทรศัพท์ของคุณมทนาที่ตกอยู่ตรงมุมที่นั่งให้ตื่นขึ้น แล้วรีบเรียกขึ้นมาให้คุณโทรศัพท์ของพีณัฐข้างบนนี้ ปานนี้คุณลุงที่ได้รับข่าวแจ้งคงป็นเข้าไปซ่อนตัวในกระเป่าเป้ใบเก่งของพีณัฐพร้อมสำหรับการออกเดินทางไปด้วยกันแล้ว

เจ้าของเป้ยังคงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก้าวท่อมๆ เข้าไปหยิบแปรงสีฟัน ยาสีฟัน และแก้วน้ำออกมาจากห้องน้ำแล้วบอกเต้าหู้ “ไปแปรงฟันสิ”

เต้าหู้ดีใจ แต่ก็อดเกรงใจไม่ได้ “พีณัฐไม่ต้องไปกับผมก็ได้ นะชะ เมื่อวานจัดของกับคุณป้า ผมรู้ว่าแปรงกับยาสีฟันอยู่ที่ไหน”

“กูรู้!” อีกฝ่ายกระแทกเสียง “แต่กูไม่ไวใจมึง มานี!”

ไม่พูดเปล่า พีณัฐช่วยข้อมือเต้าหู้ลากออกจากห้องไปยังห้องที่อยู่ติดกัน ในห้องนอนแขกมีห้องน้ำเล็ก ๆ อยู่ด้วย ตรงอ่างล้างหน้ามีถ้วยพลาสติกใส่แปรงสีฟันสีฟ้ากับยาสีฟันวางอยู่

เต้าหู้เคยสงสัยว่าแปรงฟันคืออะไร ทำไมพีณัฐต้องลุกขึ้นแปรงทุกเช้า ด้วยความสงสัย ในคืนหนึ่งระหว่างที่พีณัฐหลับสนิท เขาจึงขอให้คุณโทรศัพท์มือถือของพีณัฐช่วยเปิดคลิปรีวิวแปรงฟันให้

ดู ตอนนั้นเต้าหู้ไม่มีนิ้วมือ จึงไม่อาจหยิบแปรงสีฟันมาลองทำตาม แต่เพราะคิดว่าเป็นกิจกรรมที่ตลก เขาจึงจำได้แม่น

เต้าหู้บิบยาสีฟันลงบนแปรงใหม่เอี่ยมของเขา บ้วนน้ำก่อน ยื่นมันไปในปาก ยาสีฟันชนิดนี้มีรสหวานเย็นปะแล่มๆ พอแตะ น้ำลายของเขาไปพร้อมการบดขยี้ก็กลายเป็นฟองสีขาวดูสะอาด เขามองฟองยาสีฟันที่ปากตัวเองกับปากพี่ณัฐแล้วยิ้มสุขใจ พี่ณัฐมีแก้มยุ้ยกว่าเขา ยังมีแปรงในปากยิ่งทำให้แก้มตู่ย หน้าตาที่จ้องเขาอยู่ก็มูทุ่ เมื่อมีคราบฟองรอบๆ ริมฝีปากทำให้ดูคล้ายเด็กน้อยจอมซน ถูกแม่บังคับ *ช่างน่ารักเสียนี้กระไร!* คิดแล้วเต้าหู้ก็รู้สึกอิจฉาตัวเองขึ้นมา ใครจะไปคิดว่าวันหนึ่งตุ๊กตาหมีอย่างเขาจะมีโอกาสมาอียิปแปรงฟันข้างๆ พี่ณัฐอย่างนี้ ต่อไปนี้คงจะมีกิจกรรมอีกหลายอย่างที่ตุ๊กตาหมีทำไม่ได้ แต่เขาทำได้ และเขาตั้งใจจะทำกับพี่ณัฐ

เพราะรอยยิ้มพึงใจของเต้าหู้ คนที่แปรงฟันอยู่ข้างๆ จึงนิ้วนินาทามทั้งฟองเต็มปาก “มองอะไร!”

ถามจบพี่ณัฐก็บ้วนปาก เต้าหู้จึงบ้วนบ้างเพื่อตอบได้สะดวก

“แปรงฟันเร็วแบบนี้ฟันจะไม่สะอาดนะฮะพี่ณัฐ ปกติเราควรแปรงฟันประมาณสองนาที เอียงขนแปรงทำมุมสี่สิบห้าองศากับฟัน แล้วหมุนมือปิดขนจากเหงือกผ่านตัวฟันออกมาแบบนี้ฮะ”

“เออ หนู สอนเป็นแม่กุเลย” เจ้าตัวพูดระหว่างเอาน้ำลูบผิวน้ำไว้ๆ “มึงนะเร็วๆ เข้า”

“ผมยังปวดหลังอยู่เลย แปรงไม่ถนัดเท่าไร” คนพูดนึกถึงเมื่อครู่ที่พี่ณัฐเอาแขนมาโอบเขาไว้ตอนโกหกคุณมทนา มันจะดีกว่านั้นอีกถ้าพี่ณัฐมาโอบเขาไว้แล้วช่วยแปรงฟันให้เสียเลย

แต่คนในความคิดกลับทำหน้าที่เหม็น “ทำเยอะ หนูไม่แปรงให้หรอกนะ”

“ใจร้าย”

“รีบแปร่งให้เสร็จ กูจะมาอาบน้ำ” พุดจบพีณัฐก็เปิดประตูออกจากห้องไปด้วยหน้าตาชาวสไตไฮ หยดน้ำเกาะผมบางเส้นดูลีบลง

เต้าหู้ยิ้มรับตามลำพังแล้วค่อย ๆ พิถีพิถันแปร่งฟันต่อทีละซี่ ๆ อันที่จริงเมื่อวานเขาไม่ได้กินอะไรมากมาย ฟันไม่น่าจะสกปรกมาก แต่เขาเคยได้ยินว่าคนเราควรจะแปร่งฟันอย่างน้อยวันละสองครั้ง ตอนตื่นเช้าและก่อนนอน ถ้าจะให้ดีคือแปร่งหลังอาหารด้วย เมื่อคืนเขาถูกพีณัฐพาขึ้นไปเล่นบนเตียงแล้วนอนทับจนขยับตัวไม่ได้ จึงไม่ได้แปร่งก่อนนอนเลย พีณัฐเองก็เหมือนกัน แกรมตี้นมายังแปร่งไม่ละเอียดอีก เต้าหู้คิดว่าเขาแปร่งสะอาด ๆ เพื่อไว้ยอมเป็นการดี ไม่งั้นว่าเดี๋ยวพีณัฐจะเล่นปากครอบปาก แล้วเอาลิ้นเข้ามาในปาก เขาก็ เขาจะได้สะอาดพร้อม

ประตูเปิดออกอีกที เต้าหู้ก็ยังแปร่งไม่เสร็จ พีณัฐก้าวเข้ามาพร้อมผ้าขนหนูผืนยาวผืนเดียวพันท่อนล่าง เจ้านายของเต้าหู้ไม่อ้วน แต่เพราะไม่ได้ออกกำลังกายบ่อยนักเนื้อหนังจึงดูไม่กระชับ อย่างหน้าท้องและหน้าอกที่มีปลายยอดสีคล้ำเล็กน้อยก็ย้อยลงนิดหนึ่ง ถึงกระนั้นช่วงแขนและรอบ ๆ สฐานอกก็ยังดูมีกล้ามเนื้อแข็งแรงอยู่บ้าง ผิวของพีณัฐเรียบและมีสีอ่อนนวลเสมอกัน ปราศจากร่องรอยแดงอย่างในช่วงเช้า และไม่พบไฟฝ้าราศีเลย ขนอ่อนนึ่งก็เบาบาง แม้กระทั่งใต้วงแขนหรือพื้นที่ใต้ผ้าขนหนู

“กูจะอาบน้ำก่อน” เจ้าตัวบอกขณะแขวนผ้าขนหนูไว้กับราว “มึงห้ามออกไปจนกว่ากูจะอาบเสร็จ”

“ฮะพีณัฐ” เต้าหู้รับคำขณะมองเจ้าตัวผ่านเงาในกระจกเหนืออ่างล้าง บริเวณส่วนอาบน้ำด้านในมีเพียงประตูเทมเปอร์กลาสกัน

แยกส่วนเปียก-แห้ง เขาจึงสามารถมองเข้าไปเห็นพีณัฐได้ถนัด

ทั้ง ๆ ที่ทำเหมือนจะจับตาเต่าหัว แต่เอาเข้าจริงพีณัฐไม่ยกจตจ้องมาที่เขาสักเท่าไร (ต่อให้เต่าหัวจะอยากให้พีณัฐทำอย่างนั้น) เจ้าตัวปรับเครื่องทำน้ำอุ่นแล้วหมุนฝักบัวปล่อยสายน้ำพุ่งลงมา ผมพู่ของพีณัฐลึบจับรอบศีรษะจนเหลือเพียงรูปหัวทวยสวย น้ำอุ่นทำให้ผิวกลายเป็นสีชมพู ยิ่งพีณัฐออกแรงสูบไปบนผิวลวก ๆ แแรง ๆ ผิวบางส่วนก็ยิ่งแดงเข้าอย่างน่าสงสาร

คงรู้สึกว่าคุณจับตาเช่นกัน ตอนที่บีบเจลอาบน้ำลงบนฝ่ามือ พีณัฐจึงถามขึ้นโดยไม่ได้หันมา “มองอะไรนักรักษา เมื่อคืนยังเห็นไม่พอรีง”

ไม่ใช่แค่เมื่อวาน แต่ไหนแต่ไรมาเต่าหัวก็ได้เห็นพีณัฐแก้ผ้าเดินโหลง ๆ เข้าออกจากห้องน้ำอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน แต่ก็นั่นแหละ เขาวางแก้วที่บัวน้ำเสร็จแล้ว ตอบตามตรงว่า “นานแค่ไหนก็ไม่พอหรอกฮะ”

ควันร้อนเริ่มจับเป็นฝ้าบนประตูกระจกและบานกระจกเงาตรงหน้าเต่าหัว เขาจึงไม่อาจเห็นชัดว่ารอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นบนริมปากของพีณัฐนั้นเป็นของจริงหรือเพียงการเล่นกลของเงาสะท้อนกับไอน้ำ

ไม่มีใครพูดอะไรกันอีก ในห้องแคบ ๆ มีแต่เสียงสะท้อนของสายน้ำ เสียงกตุ๊บ และเบาที่สุด คือเสียงพีณัฐฮัมเพลงนั้นอีก เต่าหัวฮึมฮัมตามในใจระหว่างที่ยืนฟังตัวเองกับอ่างล้างหน้ารอตามคำสั่งของพีณัฐ

I'm standin' here outside your door.

I hate to wake you up to say goodbye...

ไม่ช้าประตูกระจกก็เปิด ร่างที่ก้าวออกมาจากกลุ่มไอขาว มีหยดน้ำเกาะพรราว พี่ณัฐคงรูดน้ำออกจากผมบ้างแล้ว เส้นผมค่อนข้างหยักเป็นคลื่นจึงจับกันและทิ้งตัวลง สีหน้าสดใส่ขึ้นเป็นกอง

“อ๊ะ มาอาบ” เจ้าตัวพยก็ให้ระหว่างสาวผ้าขนหนูมาซับน้ำตามผิวหนัง จากนั้นพันไว้หลวม ๆ รอบเอว เป็นครั้งแรกที่ส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์มาให้พร้อมจ้องตรง “อาบพิถีพิถันได้เลย กูจะรอข้างนอก”

“พี่ณัฐไม่มองผมบ้างเหรอฮะ”

นั่นเองทำให้ยิ้มเจ้าเล่ห์ของพี่ณัฐดูเป็เป็นขวยเขิน “ไม่ไวย์!”

ประตูห้องน้ำถูกดึงปิดตามหลังเจ้านายของเต้าหู้